

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון
רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!
מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9, ירושלים | Zolphone.co.il

החל
מ 499 ש"ח

- 8 **אגרס-SEE-בי**
שאלת השבוע
- 30 **גם לך יש פרסה של סוס על הדלת?**
התוועדות
- 16 **היא רואה אותי יושבת עשר דקות, וזה מציק לה בעיניים**
פויקה!
- 14 **אפשר לצאת מההתקרבות**
שיחת נפש
- 26 **איך לכל הרוחות הפכתי לשומר בסופר?**
ראש יהודי
- 6 **סליחה! איך אדוני מגבש את דעותיו?**
צבי יחזקאלי

"חכם סאסי, רואה יותר טוב מכולנו!"

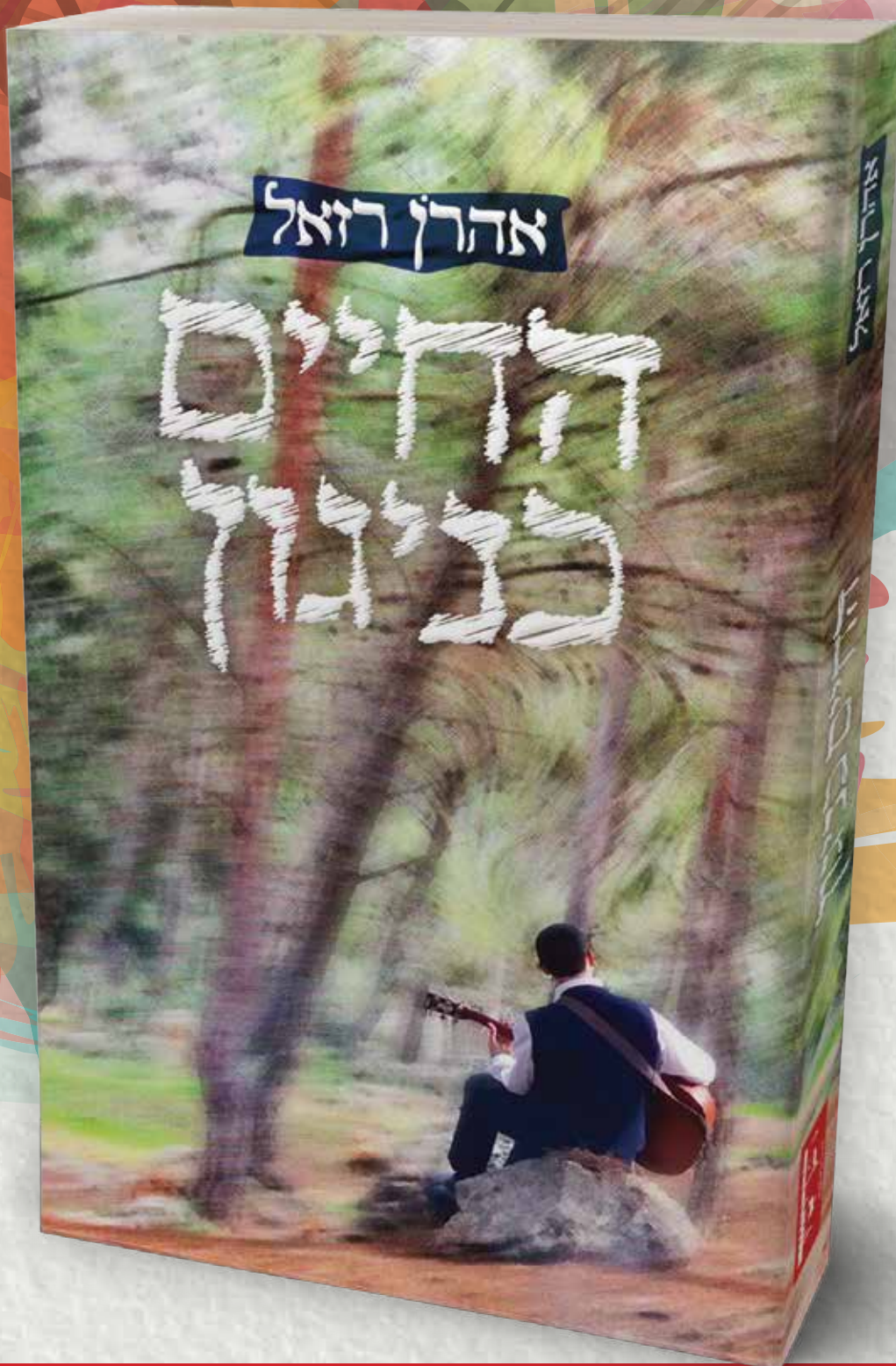
הדסה סאסי מתחקה בעקבות סבה, הצדיק הנסתר מהרצליה
כתבה עמוד 18

גם היא תהיה שם, מה איתך?

shlish-fashion.co.il

שליש_פאשון #
קניון לאופנה צנועה

מה עשית היום?
מהם הסיפורים
שמאחורי
השירים?

אהרן רזאל, מחלוצי
המוזיקה היהודית
המתחדשת, פותח את
חדרי ליבו ומשתף אתכם
בעולמו הפנימי שממנו
נובעת היצירה.

התורות והאנשים
שהשפיעו עליו מעניקים
השראה ושמחה ולוחשים
ניגון חרישי.

ספר הדומה ליצירה
מוזיקלית המעוררת את
הלב לחפש ולהתפעל.

ניתן להשיג בכל החנויות
המובחרות וברשתות:

להזמנות סיונאיות:
רועי 052-3121751

077-3220338

תחנה מרכזית ירושלים, יפו 224
דוכן - קומת כניסה. חנות - קומה 3
שעות פתיחה: 8:00-22:00 בחנות. 8:00-23:00 בדוכן

מרכז העיר ירושלים, יפו 85
שעות פתיחה: 9:00-21:00

דבריישיר

תרבות יהודית מקורית

www.dshir.co.il

גם טיסה לארצות הברית וגם הצלת חיים!

בהגרלת "פרס מציל חיים"
של "עזר מציון" אתם זוכים פעמיים:
גם מצילים חיים וגם זוכים בפרסים!

לחוברת הפרסים המלאה והשתתפות בהגרלה

ami.org.il | *2236

ההגרלה מתקיימת בהתאם להוראות ההיתר המיוחד לעריכת ההגרלה לפי חוק העונשין התשל"ז (1977) | את תקנון ההגרלה ניתן להשיג אצל: ר"ח יהודה קינן רח' מוטה גור 12 גבעת שמואל ו/או עו"ד אסתי היימן רח' הרב רבינוב 5 ב"ב | ההשתתפות אסורה על עובדי 'עזר מציון' ובני משפחותיהם.

שיחת חברים

עם מיני יוספי

הלמדנו הנפשית כאן היא מאוד משמעותית לפעמים
כשאתה בא לעודד ולנחם בן אדם בשעה קשה,
והוא מסרב לשמוע, חלילה לך לומר את מילה ולדבר
להקשיחות שלו לא באה מרוע לב. הוא פשוט לא פני
ולא מסוגל לשמוע

חורף מבאס ושמה!

רק נכוון את עצמנו לקליטת התדר הזה שבאמת פועל כעת, נראה איך יש כאן עת רצון בכל הרבדים ובכל הרמות.

קוצר רוח ואטמי אזניים

הבעיה שלנו להסתכל כך, נובעת מכך שבעיצומה של הסערה, אין לנו יישוב הדעת לשמוע מילים כאלו, שמחמיאות לחורף ולחושך, בתור זמן של שפע ושל טוב. קושי דומה לזה רואים בפרשות שלנו, כאשר מופיע משה רבינו במצרים ומבשר לעם ישראל על הגאולה. התגובה של העם היא: "ולא שמענו אלא משה, מקצר רוח ומעבדה קשה".

נסו לחשוב מה קרה כאן - משה מגיע, ואומר לבני ישראל את המילים הכי מעוררות שיש. ארבעת לשונות הגאולה! אלה פסוקים שמכילים את המילים הכי מרגשות שיש! אלה מילים נפלאות, שדרך אגב, בעקבותיהם קבעו חכמינו לשתות את ארבע הכוסות בליל הסדר, (מעניין מה היינו עושים אם התורה הייתה אומרת שמונה לשונות או שתים עשרה לשונות של גאולה - לחיים!) ולמרות המילים הנפלאות הללו, לא שמעו אל משה.

העמדה הנפשית כאן היא מאוד משמעותית. לפעמים כשאתה בא לעודד ולנחם בן אדם בשעה קשה, והוא מסרב לשמוע, חשוב לקלוט את מצבו ולהבין שהקשיחות שלו לא באה מרוע לב. הוא פשוט לא פניו ולא מסוגל לשמוע אותך, בגלל גודל הקושי שהוא חווה. כשבן אדם נמצא במצב מנטלי כזה, הוא פשוט לא שומע. המשימה שלנו היא קודם כל לדעת שהמציאות הזאת קיימת, ומתוך כך גם ללמד זכות על אדם שסובל ולא רוצה לשמוע מילים טובות.

המצב של קוצר רוח, הוא ממש כלא נפשי, שהוא מסובך יותר מכלא פיזי. לא רק שהמציאות הממשית של הבן אדם קשה, אלא גם התודעה שלו כלואה. וכשהוא לא מקבל מילים כאלה, גם היכולת שלו להיחלץ ממצבו נפגעת קשות. כי אם בן אדם שנמצא בעיצומו של שעבוד או כלא נפשי ופיזי, מצליח להתעלות ולשמוע את מילות הנחמה, נפתח לו אופק, אור בקצה המנהרה, ואז מתעוררת אצלו התקווה.

הרמח"ל אומר שהמילה 'תקוה' היא מלשון קו. קו שמקשר בין המקום שבו נמצא הטוב אל המקום החשוך שבו אני נמצא. אם אני נמצא במקום של קושי והשפע, הגאולה והתיקון נמצאים בזמן אחר או מקום רחני אחר, אז התקווה להגיע לשם יוצרת קו. מתהווה חיבור ישיר בין המקום שבו נמצא הטוב הזה, של האמת שבהבטחה האלוקית, לבין המקום שבו אני נמצא כבר ברגע הזה, של התעוררות התקווה, בן אדם יכול לחוש איזה שיפור או איזה תיקון. לכן, המצב הכי כואב הוא כשלא פנויים לשמוע, והמילים הטובות לא פועלות על האדם.

אז גם אנחנו יכולים להבין יותר את הזולת שלא מקשיב, וגם בן אדם שנמצא במצב כזה יכול ללמוד שהוא יכול לבחור להקשיב. הוא יכול לבחור לקחת נשימה עמוקה. כנגד ה'קוצר רוח' של הסבל או של הכעס, אפשר לעשות מין מדיטציה, לנשום עמוק, ולהביט רחוק. אפשר גם להתבונן בנשימה שלנו, וגם באופן של בחירה, לנסות ולשמוע את הדיבורים של משה.

גשם והגשמה

כל העניין הזה קשור מאוד לעניין הגשמים שפתחנו בו. החכמה הגדולה היא, שכבר בעיצומם של הסערות והגשמים, שעלולים ליצור אצלנו קוצר רוח, נזכור את ההבטחה שיש בהם. שנהיה קשובים לכך שכל העניין של הגשמים וההצפות, נועד אחר כך לזה שהעולם יתמלא בשפע של פריחה באביב, ובכל כך הרבה צבעים של החי והצומח.

תחשבו כמה צבעים מדהימים טמונים בבטן האדמה, בתוך הפקעות והזרעים של הפרחים בכל צבעי הקשת. בסופו של דבר, הגשם הוא זה שימגשים. הוא מוציא מהכוח אל הפועל את כל מה שהקדוש ברוך הוא טמן באדמה. לולא הגשם, כל העושר הזה היה נשאר רק בפוטנציאל.

אז אתם מוזמנים להסתכל על החורף הסוער שלנו כעניין חגיגי. גם אם ברגע נתון יש קשיים, ולא כל התנאים אידיאליים בשביל לעבור את הסערה הזאת כראוי, תחשבו על מה שמחכה בסוף. חורף טוב!

שלום חברים! אם גם לכם קר כעת, אשמח לחלוק אתכם התבוננות חדשה. לפעמים קשה לנו עם החורף שהוא חשוך וקר, אבל התורה לימדה אותנו כלל: "ויהי ערב ויהי בקר" - תמיד, כשיש מצב של הסתרה וחשכה, הוא בעצם הקדמה והכנה לגילוי חדש של אור גדול. ממש כמו בזמן של גשמים ושלגים, שבו אמנם הרבה אנשים חווים מצוקה, כל אחד בקטע אחר - ברוך, הצפות, או סתם קור שבגללו קשה להסתובב בחוץ, אבל בשכל אנחנו מבינים שיש כאן שפע גדול.

כל הבריאה כולה בנויה בצורה כזאת, שקודם כל יש את הערב, החשכה או הקושי, ובעקבותיו מופיע הבוקר. מי שהחורף מבאס אותך, שינסה לתאר לעצמו איזה אביב מדהים, ואחר כך גם קיץ נפלא, מצפה לנו אחרי ריבוי הגשמים הללו. בכל מקום נוכל לראות פריחה - אפילו בסדקים של המדרכות בבני ברק תהיה פריחה מדהימה...

האמת היא שכבר עכשיו כיף להסתובב בכל רחוב שהוא, ולראות את הזרימה הנפלאה של המים, זאת חוויה נפלאה. המים האלה לא רק ממלאים את אקוויפר החר, ואת שאר מאגרי התהום. רבי נחמן אומר שכל העשירות, וכל השפע הם על ידי הגשמים. "כי כל מיני עשירות דהינו כל מיני דגן, וכל האילנות ועשבים, וכל מיני מתכות הם רק על ידי גשמים וכן כל האוצרות הם על ידי גשמים". כל צורות השפע שקיימות בבריאה, באות על ידי הגשמים.

רבי נחמן לומד זאת מהפסוק: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב לתת מטר ארצך". זמן הגשמים הוא עת רצון. משהו טוב קורה בבריאה בזמן הזה. אם

נתי הגלים - הצפון הקרוו
משפחות מתעניינות - הגליל קורא לכן!

הקהילה התורנית ציונית בנוף הגליל
 שמחה להזמין
לסיור היכרות בעיר

יום שלישי ט"ז שבט תש"ף (11.2.2020)
 כולנו בנוף הגליל.

לפרטים והרשמה - אלישמע סנדמן
055-6676764

אברהם פריד מגיע!
ואתם?...

בשעה 19.00 תתקיים הופעה
 של אברהם פריד
 בהיכל התרבות בנוף הגליל.

**נתניהו בבר-אילן: מדינה
פלסטינית מפורזת לצדנו**

y net 14.06.09
ידיעות ארזות

**יואב גלנט: מדינה
פלסטינית היא
צורך ישראלי
כמו שהוא פלסטיני**

מעריב 31.01.15

**צחי הנגבי: "ערביי
ירושלים ישולבו
בישות הפלשתינית"**

ערוץ 7 14.10.13

**בנט: "לתת אוטונומיה מוחלטת
לפלסטינים, ללא מעבר גבולות"**

מעריב 23.11.16

**גלעד ארדן: אם יהיה פרטנר,
יש להקים מדינה פלסטינית**

יכודניק 16.06.13

**משה גפני:
"הפלסטינים
היו פה לפנינו"**

סרוגים 12.06.17

איילת שקד: סיפוח כל איז"ש יוביל לקץ המדינה

ערוץ 7 16.02.17

**לא מדינה. לא אוטונומיה.
לא עקירת ישובים.**

בן גביר.

מילה זו מילה!

נץ

עוצמה יהודית בראשות
איתמר בן גביר

עוצמה יהודית

072-390-23-23
www.440.co.il

לקח לי כמעט עשור כדי לקלוט אל כל שרשרת המזון הזו ולהבין שיש כאן הצגה אחת גדולה, בטח ובטח בכל מה שקשור לסכסוך של היהודים עם הפלסטינים

תורת

צבי יחזקאלי

סליחה! איך אדוני מגבש את דעותיו?

בערבית? (הפתרון בהמשך)

אנחנו ציירנו לנו שותף עם דעות וכוונות, רק שהוא באמת לא היה כזה. העין המערבית משייכת לשחקן מהמזרח את אותן תכונות שלנו אבל זה לא כך באמת. זו הסיבה שכשאני שומע מישהו שאומר את המשפט "לדעתי הפתרון למזרח התיכון הוא כך וכך..." אני מיד שואל אותו מה המזון שהביא אותו לדעתו - מה הוא קרא? האם הוא קרא ספרים, דיבר עם אנשים משם, ראה ערוצי טלוויזיה בערבית? או פשוט החליט כך ממה שהוצג לו בשפתו, קרא כמה עיתונים, צקצק מול כמה "עוולות" ועזר למכונת הדימויים של החלש מול החזק לתפוס גם אותו ברשת.

בדרך כלל, כולם חללים תודעתיים של התקשורת עד כדי אבסורד. עד כדי זעקה.

כל יהודי יצא ממצרים בזכות צמד המילים שמעורר את עמנו בכל פעם שמוצגת לו תיאוריה מערבית, מצרית או ערבית: אפשר אחרת? ואם אפשר אז אני בדרך! התשובה כמעט תמיד היא שכן, אפשר אחרת, אלא שכמו כל דבר בחיינו של יהודי, צריך להתאמץ ולהתגבר כדי למצוא את האפשרות האחרת. אבל כל רגע של קושי שווה את זה, כי אתה צועד בדרך שצעדו אבותיך עם אביהם שבשמיים.

מי שישאל את עצמו איך הוא מגבש את דעותיו, ומיד ישאל את עצמו האם אפשר אחרת, סביר שימצא את השביל האמיתי שלו להבנת העניין. זה לא רק עניין של תקשורת ולא רק עניין של בחירות. זה עניין של הבחירות האמיתיות בחיים. איך אנחנו מגבשים את דעותינו לגבי העולם שסביבנו? לגבי הקושי שלנו בחיים בכל התחומים: בני, חיי ומזוני. האם אנחנו מגבשים את הדעות שלנו דרך המציאות שאנחנו רואים או דרך האמונה? האם מה שעומד לנגד עינינו גורם לנו לתור אחר עינינו ולשכוח את האמונה? כן. צריך להודות בזה ולהבין שהמציאות היא לא ראייה. האמונה היא הראייה היחידה שיש לנו בתור יהודים. ולא המציאות. נכון נכון יש מציאות, אבל אני לא עובד אותה אלא את בורא העולם שהבטיח שהכל יהיה טוב.

תסתכלו סביב על מגוון דעות, חפשו את השורש. לפעמים נגלה שדעותינו המנומקות הן בכלל לא שלנו. אוכל שמישהו אחר לעס לנו, עברנו במקרה ואכלנו. האמונה היא הדרך הנכונה לראות את ההצגה הזאת שנקראת מציאות. היא בוימה עבורי מששת ימי בראשית.

כולם ניצבים בהצגה הזו ולי יש רק אמונה שהשם הבטיח לי. את זה ראיתי כמו עיני בהר סיני והשאר זה רק ספינים..

פחות תקשורת ויותר אמונה, כך שורדים את ההצגה.

ולעניין המילה פשרה בערבית. אין כוונת מילה. את זה לא סיפרו לנו.

שוב לצערי אדבר על הבחירות, לא על הבחירות שלנו כעובדי השם שבחרים בחיים, אלא בקרקס שמתחולל סביבנו בפעם השלישית השנה, יותר מכל חג וכמעט ברמה של ראש חודש...

אחת המילים הנפוצות שכל אחד משחקני המשחק הזה משתמש בה היא לדעתי. לדעתי צריך לספח את הבקעה; לדעתי ביבי הוא הבעיה; לדעתי זו הדרך. רגע רגע עצור בצד. מה זה לדעתך? זו ממש הדעת שלך, הדעה הלא מחייבת שלך או סתם אמירה לקידום עצמי?

ואיך אנחנו מגבשים דעה מול נושא? אחת התובנות הכואבות שגיליתי בתחילת דרכי כעיתונאי אי שם לפני עשרים וחמש שנה, היא שבעצם התקשורת לא כאן כדי לדווח מה קרה ואיפה; התקשורת היא הכלי שרוב בני האדם מגבשים דרכו את דעותיהם. הם רואים את האוכל העלוס שמגישים להם ואומרים: אההה, הוא נלעס עבורי, זה כבר נבדק. זה כשר מאה אחוז, זו אמת. ואז מחליטים מה לעשות בחייהם בהתאם לאותו מידע. מפחיד.

לקח לי כמעט עשור כדי לקלוט אל כל שרשרת המזון הזו ולהבין שיש כאן הצגה אחת גדולה, בטח ובטח בכל מה שקשור לסכסוך של היהודים עם הפלסטינים ובכלל לכל האופן שבו מסוקר העולם. חוסר פרופורציה, שימוש בדימויים, עריכה מתאימה והנהגה ידיעה פשוטה תהפוך עבור הצופים לאמת ממשית שתקרא להם לאמץ אותה ותמצא חניה בדעותיהם. כל גיבוש העמדות הפוליטיות כביכול של מפלגות הימין והשמאל נעשה על סמך אותו מידע תקשורתי.

אף אחד לא יצא ושאל את הערבים מה דעתם, כי זה לא מתאים לתמונת העולם שלנו. אף אחד לא שאל את הפלסטינים אם מונחי השלום שלנו קיימים אצלם. אם הם בכלל הפנימו את הקיום שלנו, ואיך אומרים פשרה

3 ימים שישנו לכם את החיים

מימי ומשה דיקמן

פסיכולוגית ומומחית בטראומה וזוגיות ונירולוג

מזמינים אתכם

לשבת סדנת אימאגו לזוגות

לפתור קשיים שטרם פותרו, להבנה עצמית ולהבנת הבן זוג באור חדש, ולחיזוק הקשר הזוגי והמשפחתי, חוויה בלתי נשכחת—באווירת שבת במלון אביב בטבריה. כשרות מהדרין

מרץ 12,13,14

פרשת כי תשא

המחיר לזוג ₪3,600

(אפשרות לתשלומים)

לנרשמים עד 18/2

₪3,300

הרב דר אברהם טוורסקי:
אני מכיר את עבודתה המצויינת של מימי, ואני מאמין שהסדנה שלה מאד חשובה, במיוחד בימינו כשיציבותה של המשפחה נחלשת כל כך."

הרב אהרון בינה, ראש ישיבת נתיב אריה: "אני מכיר ועבדתי עם מימי למעלה מ-20 שנה. צפיתי בה הופכת גם קשיים מאד גדולים להצלחות. אני מתרשם לא רק מהמקצועיות של מימי, אלא גם מירת שנים שלה. הסדנה הזאת חשובה לכל בית ישראל."

לרישום ולפרטים נוספים תתקשרו ל: 054-755-4228

למידע על הסדנה
www.mimidickman.com

קהילה איכותית • נוף קסום • בית גדול

רק 15 דקות מירושלים

יש שחר אמנתא

השכונה החדשה בפסגות

נותרו 2 דירות אחרונות

דופלקס 7 חדרים עם גינה ונוף
מפרט טכני גבוה

== 1,520,000 ==

לפרטים צורי 052-3833889

יש לי פתיל קצר ומדליקים אותי מהר. איך להינצל מן הכעס?

אגרט-SEE-בי

הרב רוני פרינץ

עו"ס, יועץ זוגי

אל תתנו לה להרוס לכם את החיים!

הרב י. אלגזי

קאוצ'ר חסידי ומרצה

המעשים, הדיבורים והמחשבות שלנו הם רק הלבושים של החיים. החיים שלנו הם החוויה שלנו! בתנאי מבואר שחווית החיים של הבינוני היא הנפש הבהמית, ומקום משכנה הוא בלב. מה שאומר שאנחנו גוש של רגשות: אני שמח, דואג, כועס, מקווה, ביקורתי, מאשים, בוטח, מתוסכל, מאמין, פוחד, ביטחון עצמי, קנאה, שלוה וכן הלאה. מלחמת הנפש האלוקית והבהמית אינה רק על ההתנהגות שלנו, המלחמה היא על הרגש! מה שאתה מרגיש כעת מורה איזו נפש כעת דומיננטית בחיך. רגש שלילי? כעת הנפש הבהמית מדברת. רגש חיובי? כעת הנפש האלוקית מביאה את דברה.

הבהמית חיה את העולם והבורא לא נוכח בחייה. היא חיה בתפיסה שאין על מי לסמוך. רק אני אדאג לעצמי. וכך, כדי להגן על האדם ולהניעו להגן על עצמו היא 'שותלת' בו רגשות שליליים וכעס שיניעו אותה לפעולת מנע והגנה. תדאג לעצמך! תהדוף איומים, תעשה משהו!

הנפש האלוקית חיה את נוכחות הבורא. יש מי שדואג לצרכי, לכבודי ולמעמדי, ואף אחד ושום דבר לא מאיים עלי. אם כן, כל שנותר לה היא להרגיש רגשות חיוביים, ולחיות בשלווה, בשלמות פנימית ובשמחה גדולה.

ואת זה עלינו לחיות ולדעת: הנפש הבהמית רוצה לגנוב ולגזול לנו את החיים! את החוויה האמיתית של חיינו: שאין עוד מלבדו! וכל רגש שלילי אינו אלא שקר וכזב הבא מטעמה.

והנה הנוסחה:

מצד הנפש הבהמית: שלב 1. אין נוכחות בורא < 2. אני באיום מהסביבה < 3. רגשות שליליים וכעס ממלאים אותי על מנת לפתור את האיום.

מצד הנפש האלוקית: שלב 1. יש נוכחות בורא < 2. אינני באיום. אני שלם ושליו. < 3. רגשות חיוביים ממלאים אותי.

נזכור: רגש שלילי אותו אנו מרגישים שורשו מהשקר של הנפש הבהמית. רגשות חיוביים מגיעים מהנפש האלוקית. בפעם הבאה שיגיע אלינו כעס, רגש של ביקורת, האשמה, לחץ או כל רגש שלילי אחר נזכור מה שורשו והאם מקורו באמת. ומי שמאמין לא מפחד! (ולא כועס, ולא לחוץ, ולא מאשים, ולא מקנא, ולא מרגיש מושפל ומזולזל, ולא מרגיש דאגה).

עוד רגש חיובי, עוד שמחה ועוד ביטחון המוכיחים שאנו חיים אלוקות. זו פשוט גאולה פרטית. והאמת, שעניין זה אינו לימוד חד פעמי חולף. אלו הם חיינו כמאמינים ובזאת ניבחנו.

התמרה ולא דיכוי

איטל כהן

מדריכת כלות ומלמדת במדרשות וסדנאות לנשים

שורש הכעס, כנראה, מגיע מתחושה של גאווה (מגיע לי) או אפסיות (אני לא שווה). השורשים האלה יכולים להתבטא החוצה דרך תחושת חוסר, חוסר ביטוי או יצירה, חוסר קבלה של ההסרונות שלי או תחושה של חוסר עניין ומיצוי. כך או כך, כדי להינצל ממנו צריך לחזור לבדוק היכן מקומי האמיתי (והלא מדומיין) בעולם.

כעס שייך לממד האש בנפש. לאש יש תכונה של חום ומשיכה, תנועה ועליה כלפי מעלה.

אבל אש, כשהיא לא מנותבת יכולה להיות הרסנית. ולכן, רגע לפני הרגש החם כדאי לבדוק מה עומד מאחורי תחושת הכעס שלי, ושם לעשות עבודה. כשאת מרגישה שאת "מתחממת" והאש עולה יותר מדי זו קריאת כיוון לחפש ולהוסיף חיות, עניין ותנועה בונה.

הבעיה הגדולה של הכעס היא דווקא התחושה שאחרי. תחושה של ריק ואבדון ושל "אל זר" (ביטוי מהזהר הקדוש על הכעס). הכל זר לי. ובעיקר אני לעצמי. אבל במקום לכעוס על הכעס ולרצות לכבות אותו, עדיף לחפש כיצד להתמיר אותו. כי כעס מעיד על אכפתיות. על חושים ערים ומלאי תשומת לב. כל הופעה שמגיעה מהנפש זקוקה להתייחסות ולא דיכוי. חפשו את ההתמרה לחום אנושי ואכפת, לתשוקת חיים בריאה ומקרבת: מה חסר לך? איפה את מרגישה תקועה? למה הסיטואציה מפעילה אותך? מה בה מפעיל אותך?

נכון, אלו שאלות קשות אבל מצד האמת (והנסיין) כשאני פונה לביורו, הכעס הופך לחום פנימי והזדמנות מרגשת להוסיף לעצמי חום אמיתי של חיות.

הרבה פעמים אני שומע בקליניקה הכחשה: "אני לא כועס" - מבלי ששאלתי האם את/ה כועס. לא נעים להודות בו, אבל קודם כל חייבים להכיר בקיומו. הצעד הראשון להתמודד עם כעס הוא להכיר בו. לא להכחיש, לברוח או להדחיק אותו.

ההכרה בכעס וזיהוי נכון שלו יכולים לחשוף את השורשים שלו. ולמה זה חשוב? כי כעס הוא לא רגש, הוא מחפה על רגש. בעצם על המון רגשות.

לא במקרה יש לנו הרבה מילים המתארות כעס: חרון, עברה, זעם וכד'. יש הרבה סוגים של כעס - כעס הוא לא רק לשבור כלים, יש כעס מופנם, יש כעס שמוחלף באשמה ומופנה כלפי העצמי וכעס של תוקפנות פסיבית - והרבה רגשות יכולים לעורר אותו.

להכיר בכעס זה לא רק לזהות אותו אלא גם להשהות אותו. הכעס הוא כמו אדי רתיחה המבקשים להשתחרר, מה שהמקרא קורא לו חֶמָה. ההשהיה היא הקו העדין שבין דיכוי לביטוי של הכעס: אני לא בולע את הכעס, אבל גם לא יורק אותו החוצה. היכולת להשהות ולהרחיב את הרגעים הספורים שבין העוררות - בין מה שגרם לי להרגיש משהו ועד לביטוי בכעס, היא הצומת שבין לפרוק את הכעס ולהתפרק ממנו לעומת לפרק אותו ולהיבנות מחדש.

חשיפת שורשי הכעס מאפשרת להתמודד עם הרגשות האמיתיים שעמדו בבסיסו, וברד בכד עוזרת לנו לפתח דרכים לבטא את הרגשות הללו בדרכים יעילות ומיטיבות יותר עמנו ועם הסביבה. ביטוי נכון מאפשר לכעס התקוע - לנוע.

עבודה על הכעס, כמו כל עבודה רצינית, לא נעשית רק בשעת האירוע. ריפוד מתמשך של התודעה ואימון יבש בחלופות, מביא אותנו טוב יותר להתמודדות הבאה.

במישור התודעתי, הכעס יושב על תפיסות של התמקדות באירוע אחד, הקצנה שלו והכללה שלו על מרחבי חיים נוספים. הרעיון הוא לפזר את האנרגיה הזו, ולהתמודד עם דפוסי חשיבה כאלו - כל הזמן. ככתוב באגרת הרמב"ן: "תתנהג תמיד לדבר כל דברך בנחת, לכל אדם ובכל עת, ובזה תנצל מן הכעס"

במישור המעשי, יש שהציעו חלופות לכעס (ריה"ל) ויש שביקשו להכחידו (רמב"ם). גם הפסיכולוגים דיברו בשני קולות - יש שגרסו סיפוק: לאפשר ביטוי חלופי לכעס, ויש שגרסו איפוק: "חֶבֶבֶת כְּמַעַט רָגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם". המתן ותוך שתי דקות הכעס ירגע.

מי שטוב לו ושמח ליהור

כל המרחבים שילדים צריכים כדי לגדול

3 נותרו
בתים
אחרונים

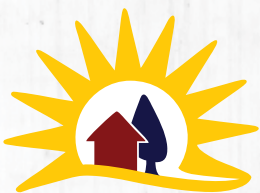

מעלה חבר
רק **891,000** ₪

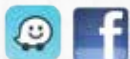
צמוד קרקע עם גינה

< 8 דק' מקרית ארבע >

מדד 12/19

מעלה חבר
ישוב קהילתי דתי

לפרטים והרשמה:
נתנאל > 072-3926090

מרכז
מידע
אמנה

1-800-260-240
www.amana.co.il

אלומה נב | ALLUMA@GMAIL.COM

מִשָּׁחַר לְעִיט

מדויק, בהבאת אור לעצמנו ולסביבה, בלחזור למקום הרצוי שלנו, בהכרת הטוב, כי יש הרבה על מה לשמוח בארץ, למרות שיש מתח באוויר.

ואז ימימה פותחת במילים שהן ממש שירה צרופה, ומלמדת כיצד אפשר ללמוד מן הצמחים איך לעמוד על מקומנו: "למרות כל מה שקורה בחוץ, יש חוקיות נסתרת שמחזיקה את הדברים על מקומם. אם תצאי בשחר, בבוקר, בגינה, לראות את הטל, והנה רוח קלה ועלי כותרת בגינה. טיפת טל כה קטנה, כה זעירה, שקופה, מוארת מקרן אור ראשונה, והיא נמצאת בקצה עלה כותרת של ורד בגינה, והיא אינה נופלת. יש כאן חוקיות נסתרת. למרות הרוח, והיא בקצה - ואינה נופלת. אז תזכרי: אף פעם לא נופל הטל, אף פעם לא דואגים לזה".

הדמעה לא ניתנה לבד

וגם בתוכנו, בנפשנו, ישנו כוח לכידות פנימי שמחזיק את הטוב שלנו על מקומו. "אנחנו לא עלה נידף ברוח", ימימה ממשיכה ואומרת. "מי שרוחו נופלת כמו עלה נידף ברוח - לא יחזיק מעמד, יתייבש". היא מתארת שיש בתוך חיינו גם נקודות כאב, ובכל זאת ישנן נקודות חיים ונקודות מלאות אור שחוזר ומחיה אותנו שוב ושוב. "אז אם יש דמעה", היא ממשיכה, "אז יש. אבל אין רק דמעה, יש גם חיוך וצחוק. כי הדמעה לא ניתנה לבד, ניתנה גם השמחה". ועלינו למצוא אותה.

ימימה נתנה את השיעור הזה ללומדות שישבו ודאגו מהמצב הביטחוני, אך הוא לא היה חדש בעבורה. היא תיארה להן ששלוש שנים קודם לכן, ישבו אצלה קבוצת לומדות מתחילות. הן בכו והיו בחרדות גדולות, בתחושת חולשה וסבל, כל אחת וסיבותיה שלה לסבלה האישי. הן לא הצליחו לחזור למקום הפנימי שלהן, הן התנדנדו ללא יציבות כי חזרה והדאגה הזיוו אותן כל הזמן ממקומן. אז ימימה שרה להן על טיפת הטל, והן הבינו. היא תיארה להן כיצד היא יצאה ליגנתה עם שחר ולפתע קלטה את מחזוריות הטבע, את מה שהולך ומה שחוזר בטבע, את ההתחדשות שהטבע יכול ללמד אותנו. איך רוח קלה ועלי כותרת יכולים להחזיר אדם למקומו.

זוהי הבנה שנחקקה בה עמוקות, ושבה אליה שלוש שנים לאחר מכן, כשהלומדות הנוכחיות נזקקו לה בשל המצב הביטחוני. "אלה צילומים שנשארו בי, והנה חזרו יפים וטריים מעבר לזמן ולמקום, בהתאם למי שצריך, למי שרגישות מדי בחיים, בנות שצריך לחזק, ושירה זו באה לומר את שיש לומר. מקווה שזה יעזור, כמו שעזר [שלוש שנים קודם] לבנות שהתחדשו. היום הן מאוד איתנות". ישנה השגחה פרטית לא רק ברעיונות שמחזקים אותנו, אלא אפילו בזמן ובמקום שבו הם מתגלים לנו.

על פי הבעל שם טוב הקדוש, ההתבוננות בהשגחה הפרטית היא מעיקרי האמונה. ומדגים זאת הרבי הרי"צ, האדמו"ר השישי של חב"ד, שיום פטירתו יחול בשבוע הקרוב (י' שבט), על תנועת הדשא הצומח בעמקי היער או באחד ההרים הגבוהים, מקום שלא עובר בו איש, ובכל זאת כל תנועות הדשא, לימין, לשמאל, לפנים ולאחור - הן בהשגחה פרטית ממה שה' יתברך גזר עליו. גם אם עשב נע באמצע היער ואין אף אדם שרואה ושומע, בכל זאת הקדוש ברוך הוא משגיח ומכוון כל תנועה. ואם תנועת העשב באה בהשגחה פרטית, מתוך כוונת הבריאה, קל וחומר האדם בכלל, וישראל עם קרובו - בפרט.

אף פעם לא נופל הטל, אפילו מקצה של עשב שגדל אי שם בהרים הגבוהים. אף פעם לא דואגים בגלל זה. בכל פעם שאופפת אותנו דאגה אפשר לקום עם שחר, ללגום בעיניים את טיפות הטל כתרופה נגד החרדה, הפחד, המתח, ההתנדנדות. לראות את הלכידות הפנימית שקיימת בתוכנו כחוק טבע ממש, לראות את נקודות השמחה והאור שיש בחיינו, את ההשגחה הפרטית על כל צעד. להתפלל יחד עם שירת העשבים המתנועעים, עד שנקודת האור תגדל.

לכבוד חודש שבט ופריחתו, נלמד משהו מן הטבע. בלימוד ימימה ישנה הקבלה תמידית בין חוקיות הצמיחה של הטבע לבין חוקיות הצמיחה של הנפש. "הצמחים יכולים ללמד אתכם איזון" (ימימה), ולמעשה בהתבוננות בטבע ישנה ראייה ברורה של השגחה, של צמיחה, של עמידה איתנה על מקומנו ושל איזון פנימי, מתוך הבנה שכל שלב בתהליך הצמיחה שלנו - מגיע בדיוק בעונה שלו. באחד השיעורים, ימימה ביקשה מן הלומדות להתחזק מתוך התבוננות על הטל. נביא את הסיפור במלואו.

הטל - סימן ברכה לעולם

באותה שנה, ככל הנראה, היה מצב ביטחוני פחות טוב בארץ. הלומדות הביעו את דאגתן ממה שקורה בחוץ וכיצד זה משפיע עליהן - פחדים, קושי לנשום, חוסר שקט פנימי וחיצוני, מתח גדול. ימימה ביקשה מהן להתעודד, כיוון שלמרות המצב בחוץ, יש גם שמחות בבתיים, יש חתונות, נולדים תינוקות. "אי אפשר להסתכל בחיים רק על מה שקשה", היא אומרת, "כל מצב קשה - הוא גם חולף". וממשיכה לשאול את הלומדות: אז האם אנחנו צריכות לדאוג למה שיהיה לכל הארץ, לכל העולם? הדאגה לא מועילה. במקום זה, מתוך הבנה בריאה, ננסה לעסוק בנתינה, בדיבור

בס"ד

חסידות • ניהון • אולנה

זיו
כוכב

זיו כוכב
מוזיקאי ומרצה

עורך ערבי ניהון ומחשבה
בס"ד י"ח צ"י

המשלבים תכנים
מתוך פנימיות התורה,
ניהונים מסורתיים
וקטעי מקור.

פעילות באווירה אחרת לגמרי

שיעורים
.....
התנועעויות
.....
ערבי ניהון
.....
פעילויות בהתאמה

050-6998643

"אני מאמין שכדי להעביר מסר רעיוני כך שיחדור באמת למוח וללב, צריך להרים את האדם למצב מרומם. את זה אני עושה דרך הניהון. המוזיקה היא באופי כזה, שהיא לוקחת את האדם לסוג של מסע נפשי. הקטעים משולבים בתכנים מתוך פנימיות התורה מזווית ייחודית, באופן שהוא גם עמוק וגם נגיש. מבחינתי, כל אדם יכול וצריך לגלות את אלוהים בתוך עצמו".

מופעי השקה

30.1 תל אביב היכל התרבות ת"א (אולם צוקר) **אזלו הכרטיסים!** חמישי | ד"ש

3.2 תל אביב מוזיאון ת"א (אולם רוקנאטי) **אזלו הכרטיסים!** שני | ה' שבט

4.2 ירושלים מרכז שלוח **אזלו הכרטיסים!** שלישי | ט"ז

לאור הביקוש הרב < 2 מופעים נוספים

18.3 זאפה ירושלים *גולדסטאר **רביעי | כ"ב אדר** 20:00 פתיחת דלתות < 22:00 תחילת מופע

12.3 זאפה תל אביב *גולדסטאר **חמישי | ט"ז אדר** 20:00 פתיחת דלתות < 22:00 תחילת מופע

לכרטיסים: זאפה 9080*

השקה

שולי רנד

לראשונה בחייו מספר שולי רנד את סיפור חייו האישי הנטוע בזמן ובמקום. עם קבוצת נגנים שמלווה אותו על הבמה, הוא טווה חוטים בין הסיפור לשירים שהפעם ברובם אינם שלו. מלידה לילדות, הפגישה הראשונה עם המוות, החיים בין שני עולמות, עולם התיאטרון, החזרה בתשובה, המשברים ובסופו של דבר יציאה לגאולה

פרשת בא | הסיפור שלנו על עצמנו

מה פשרה של ההתעסקות הבלתי פוסקת הזאת עם סיפור סיפורים?

התשובה הפשוטה ביותר היא שאנו הננו הסיפור שאנו מספרים. בין הסיפור, הנרטיב, לבין הזהות יש קשר פנימי ואולי אף הכרחי. כדברי הוגה הדעות שהציב רעיון זה במרכז הגות זמננו, אלסדייר מקינטאייר, "האדם, בפעולותיו ובמעשיו, וכן בבדידותו, הוא במהותו חיה מספרת-סיפורים". אנחנו מתוודעים לזהותנו על ידי כך שאנו מגלים מהו הסיפור שאנחנו חלק ממנו (או מהם הסיפורים שאנחנו חלק מהם).

מחשבים אינם צריכים להשתכנע באשר לתכלית חייהם כדי לעשות את אשר הם נדרשים לעשות. גנים אינם צריכים שום עידוד ושיחות מוטיבציה. עוד לא שמעתי על נגיף הנוקק למאמן אישי. גם אנו איננו צריכים להידרש למערכי ליבם של כל אלה על מנת להבין מה הם עושים ואיך, שכן אין להם מערכי לב. אבל לבני אדם יש. אנחנו פועלים בהווה בגלל דברים שעשינו או קרו לנו בעבר, ומתוך כוונה לגבי העתיד. לכן, להסביר מה אנו עושים, ואפילו על קצה המזלג, הוא לספר סיפור. קחו שלושה אנשים האוכלים סלט במסעדה; אחד מפני שהוא צריך להפחית משקל, השנייה מפני שהיא צמחונית אידיאולוגית, והשלישי מטעמי כשרות. לפנינו שלושה אנשים הפועלים באופן דומה כלפי חוץ, אך כל אחד מהם שייך לסיפור אחר ונושא משמעות אחרת.

בפרשתנו מופיע מוסד סיפור-הסיפורים כחובה דתית יסודית, המזכירה ומחייבה מדי שנה את מאורעות יציאת מצרים, ומעמידה את הילדים במרכז. ארבע פעמים חוזרת הוראה זו בתורה (שלוש בפרשתנו, והרביעית בפרשת ואתחנן), ובשלוש מהן מוצגים הילדים כשואלים שאלות. חז"ל גזרו מכך את מתכונת ליל הסדר, הפותחת בקושיות מפי הילדים. אם אנחנו הננו הסיפור שאנו מספרים על עצמנו, כי אז זהותנו הישומר לנו כל עוד יחיה הסיפור.

רעיון זה מצא לפני כמה שנים ביטוי במפגש מרתק. סין שולטת בטיבט מאז 1950. במהלך התקוממות בשנת 1959 ברח הָדְלָאִי לאמה, מנהיגם הדתי של בני טיבט, משום שהייתה סכנה לחייו. הוא התיישב עם רבים מחסידיו בדרמסלה שבהודו, ושם הוא חי מאז. ב-1992 הוא הבין שגלותו תהיה ממושכת, והחליט לפנות לעצתם של יהודים - שהלוא עמנו הוא מומחה עולמי בשימור זהות בגלות. סיפורו של המפגש, שארך שבוע, סופר בידי רוג'ר קמנץ בספרו 'היהודי בלוטוס'. היהודים סיפרו להדלאי לאמה, בין היתר, כמה חשובים הזיכרון והסיפורים לשמירה על גחלת הזהות והתרבות. בייחוד הזכירו את פסח ואת ליל הסדר. בעקבות זאת, כעבור כחמש שנים, ערכו בווינגטון רבנים ואישי ציבור אמריקנים ליל סדר מיוחד עם הדלאי לאמה. וכך כתב האורח למשתתפים:

בדו-שיח שלנו עם הרבנים והמלומדים היהודים למדנו אנו, הטיבטים, על סודות ההישרדות הרוחנית של היהודים בגלות. אחד הסודות הוא סדר פסח. כאמצעות זכרים יהודים זה אלפיים שנה, גם בזמנים קשים מאוד, את צאתם מעבדות לחירות - והדבר נוסך בהם תקווה בעיתות מצוקה. אנו אסירי תודה לאחינו ואחיותינו היהודים על שהוסיפו לחג החירות שלהם את המחשבה על חירותו של העם הטיבטי.

תרבויות מעוצבות בידי הסיפורים שהן מחוללות. לכמה מהם יש תפקיד מיוחד בעיצוב הבנת-העצמי של מספריהם. אנו קוראים להם סיפורי-על. הם עוסקים בקבוצות אנשים גדולות המתקיימות על פני הדורות: השבט, האומה, הציביליזציה. הם מלכדים את הקבוצה על פני מרחקים וזמנים, ונותנים לה זהות משותפת המונחלת מדור לדור.

האדיר שבכל אלה הוא סיפור יציאת מצרים, שמסגרתו והקשרו מוצגים בפרשתנו. הוא העניק ליהודים את הזהות הנחושה ביותר שהחזיק בה עם מן העמים. הוא לימד מאתיים דורות של ילדים יהודים מי הם וחלק ממה הם. סיפור זה נעשה לסיפור-העל של החירות לעולם כולו, שכן אימץ אותו מגוון מדיה של קבוצות, מהפוריטנים במאה ה-17 עד האפרו-אמריקנים במאה ה-19 והבורהיסטים הטיבטים כיום.

אני מאמין שאני דמות בסיפור של עמי, עם פרק משלי שאני מוזמן לכתוב בו, וכך גם כל אחד מכם. להיות יהודים הוא לראות את עצמנו כחלק מהסיפור הזה, לחיות אותו בזמננו שלנו, ולעשות כל שביכולתנו להעבירו אל אלה שיבואו אחרינו.

לפעמים אחרים יודעים עלינו יותר ממה שאנו יודעים על עצמנו. בשנת 2000 העלה מכון מחקר יהודי בריטי את ההצעה שהיהודים יוגדרו שוב כקבוצה אתנית ולא כקהילה דתית. דווקא עיתונאי לא-יהודי היה זה שקם ואמר את המתבקש. "אלה הם מים רדודים", כתב אנדרו מאר, "וככל שנתבסס בהם עוד כן יתרדדו וילכו". והוא המשיך בדברים מעוררי השראה. "ליהודים היו תמיד סיפורים בשביל כולנו", כתב. "הם העמידו את התנ"ך. הם נפלו קורבן לפרי הבאושים הנורא ביותר של המודרנה, טרף לטירוף המערבי. מעל לכול, סיפורם הוא סיפור של הישרדות תרבותית וגנטית מימי האימפריה הרומית עד שנות האלפיים, סיפור של קיום ושגשוג בתוך מערבולת רוחשת של שבטים אירופיים עוינים".

"ליהודים היו תמיד סיפורים בשביל כולנו": אני אוהב את האבחנה הזאת. על רקע זה מרתק לראות את החזרה המשולשת, בפרשת השבוע שלנו, רגע לפני היציאה ממצרים, על ההוראה לבני ישראל לספר לבניהם את אשר הם חווים עתה ולהנחיל סיפור זה מדור לדור:

(1) וְהָיָה כִּי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְתֵן ה' לְכֶם פָּאֶשֶׁר דַּבֵּר, וְשִׁמַּרְתֶּם אֶת הָעֶבֶדָה הַזֹּאת. וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם, מָה הָעֶבֶדָה הַזֹּאת לְכֶם? וְאָמַרְתֶּם, זִבְחַת פֶּסַח הוּא לַה', אֲשֶׁר פָּסַח עַל בְּתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם כַּנִּגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת בְּתֵינֵנו הִצִּיל" (שמות יב, כה-כז).

(2) וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר: "בְּעֶבְרַת זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם" (יג, ח).

(3) וְהָיָה כִּי יִשְׁאַלְךָ בְּנֶךָ מָחָר לֵאמֹר, מָה זֹאת? וְאָמַרְתָּ אֵלָיו, "בְּחִזּוֹק יָד הִרְצִיאוּנו ה' מִמִּצְרַיִם, מִבֵּית עֲבָדִים" (יג, יד).

בני ישראל עוד לא יצאו ממצרים, וכבר מורה להם משה איך לספר את סיפור יציאת מצרים. זוהי תופעה יוצאת מגדר הרגיל. מדוע כבר עכשיו?

שיבה קטנה - שש שנתית

"מאור התורה"

מיסודו של הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

ובהכוונתו הרוחנית של הרב דוד חי הכהן שליט"א

אני שמחים להודיע כי לרגל הביקוש פתחנו ימי היכרות נוספים:

<p>מפגש היכרות להורים בשעה 21:00</p>	<p>יום ראשון, ז' שבט בבית הכנסת "נתיבות ישראל", רח' הרב יצחק מאיר 2, הר חומה</p>
<p>יום פתוח לתלמידים לעולים לתיבות ז' בשעה: 17:00</p>	<p>יום ראשון, ז' שבט המפגש יתקיים בישיבה, רח' קצנלבון 55-53, הר נוף, ירושלים</p>
<p>מפגש היכרות להורים בשעה 20:00</p>	<p>יום שני, ח' שבט המפגשים יתקיימו בישיבה, רח' קצנלבון 55-53, הר נוף, ירושלים</p>

לפרטים נוספים:
הרב איתן 052-7989595 > אחראי רישום: הרב שמואל 052-3390092

רח' קצנלבון 53-55 הר נוף, ירושלים > טל': 02-6282208 > מייל: Maorhator55@gmail.com

מתגייסים

למען חוות קשואלה

שומרים על יער הל"ה ועתיד ההתיישבות

עמותת קשואלה בסיוע קרן גוש עציון יוצאים לקמפיין גיוס המונים שמטרתו חיזוק הביטחון בחוות קשואלה ועיבוי עדר הכבשים כחלק ממערך תפיסת הקרקע.

כי אם אנחנו לא נהיה כאן- לא יהיה לנו עתיד כאן!

א החווה

חווה קשואלה קרויה על שמו של לוחם הפלמ"ח יעקב זרחי שנפל בקרב בקסטל במלחמת העצמאות. משפחת בן דוד עלתה לקרקע ביער הל"ה בה' בסיוון תשע"ב בשליחות המועצה האזורית גוש עציון, בשיתוף קרן קיימת לישראל, במטרה לשמור על עתודות הקרקע של גוש עציון ממערב. קרקעות אלו נקנו על ידי יהודים בשנות השלושים של המאה העשרים ואין מחלוקת לגבי הבעלות עליהן.

כבר שמונה שנים שתחיה ויאיר בן דוד עם חמשת ילדיהם נאחזים בקרקע יער הל"ה שבגוש עציון ומתגוררים בחוות קשואלה. תחיה ויאיר במסירות ונחישות, יחד עם מתנדבים נוספים, עושים ציונות בשטח: כבשים, חקלאות, תיירות.

אין חלל ריק בארץ ישראל, אומרים תחיה ויאיר, ואם הם לא יהיו ביער ובחווה קשואלה- ערביי הסביבה ישתלטו על קרקעות השייכות לעם ישראל ומדינת ישראל, יכרתו את העצים ויציתו שריפות כדי לפגוע ביער ובמתיישביו, כפי שהיה בעבר.

כחלק ממערך תפיסת הקרקע הוקם עדר כבשים המהוות את הכח החלוץ שלפני המחנה- לכל מקום אליו מגיעות הכבשים למרעה לא מגיעים הערבים. על מנת להרחיב ולהעמיק את הנוכחות ביער ובשטחים מסביב, בשטח המשתרע על מעל ל 10,000 דונמים, יש להגדיל את העדר.

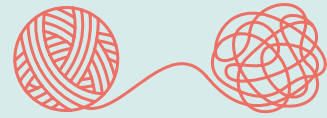
א הפכוייקט

לאחרונה התמודדו בחוות קשואלה עם אתגרים המחייבים לשפר את מערך הביטחון על מנת לחזק את האחיזה בקרקע ולתמוך בפיתוח המקום. בין השאר הכספים ישמשו עבור התקנת מצלמות ושערים, אמצעי אבטחה והתמגנות, רכישת רכב קל לביטחון השוטף ומענה מהיר לכיבוי שריפה, ציוד לכיבוי והתמגנות מאש וקניית כבשים וציוד נלווה עבורן.

הצטרפו אלינו ותירמו עכשיו

שיחת נפש

חינוך של מוסר

נעמה מנוסי

“אתם אדם וחיה בגן עדן. אין לכם הורים, והכל בעצם מתחיל מכם.” - “כרגע אנחנו חיים יותר בגיהנום מבגן עדן”, היא אמרה בצער.

יציאה מקורבנות

נאנחו, וראיתי שדעתם אינה מתיישבת. ביקשתי שיכניסו אותי קצת יותר פנימה. ואז, כל אחד בתורו הסביר לי את עיקר הבעיה בעיניו. “הבעיה היא שאין על מי להישען. ההורים רחוקים ואין מי שיעזור, ואנחנו בודדים מול עומס החיים!”

“כמה אחוזים של היום אתם עסוקים במחשבה הזו?” שאלתי. “חלקים גדולים של היום” הם ענו, כמעט פה אחד.

“המחשבה הזו מחלישה אתכם ולוקחת מכם יותר כוח מכל העומסים הממשיים שאתם עליכם להתמודד”. הם התבוננו בי בשתיקה. “המחשבה הזו היא מחשבה ממשפחת המחשבות הקורבניות, המשקעת אתכם בעולם דמיוני, ולא מאפשרת לכם לצמוח.” לצמוח – ולשמוח, היא הנהנה בהסכמה.

“את אותה מחשבה קורבנית”, המשכתי, “אתם גם מפעילים אחד ביחס לשני: למה השני לא מתחשב ברגשותיי ולא נותן לי כוח?” הוא הרכין את ראשו והיא ניגבה דמעה שנקוותה בזווית העין.

התחלתי לסובב את ההגה לכיוון חדש: “דמיינו שאתם אדם וחיה בגן עדן. אין לכם הורים, והכל בעצם מתחיל מכם”. בפעם הראשונה ראיתי אותו מחייך. “הבית שלכם יכול להיות גן העדן שאתם חולמים עליו”. “כרגע אנחנו חיים יותר בגיהנום מבגן עדן”, היא אמרה בצער.

“זה יכול להשתנות ברגע. מה שעושה את כל ההבדל הוא החברות”. “למה את מתכוונת?” שאלה בסקרנות. “אם תהיו חברים קרובים אחד של השני, בהקשבה והתחשבות הדדית, אתם תרגישו בגן עדן. זה הכל תלוי במחשבה. היום אתם רואים אחד את השני כהפרעה בדרך להגשמת רצונותיכם. את רוצה לצאת לנשום ואינך מבינה מדוע הוא אינו עוזר לך בבית. אתה רוצה ללמוד תורה, ואינך מבין מדוע היא מבקשת עזרה עם הילדה. זה יכול להתהפך ממש”.

“איך?” היא שאלה בספקנות. “הרי כמות המטלות לא תפחת, והזמן במקביל לא הולך להתארך!”

“זה נכון. אבל הנפש יכולה להתארך. לזה קוראים אריכות אפיים. כשיש רצון טוב ואחד משתדל לשמח את רעהו, הלב מתחמם. גם אם בפועל לא תצליחו למלא את כל הבקשות, עצם הידיעה שהשני מקשיב ומרגיש את הצורך, תקרב אתכם להיות צוות אחד שיכול לנצח הכל”.

“הוא אף פעם לא מתעניין בי, ורואה הכל כמובן מאליו”. בלי משימ היא נפלה שוב לפינה הקורבנית. “אל תוותר עליו”, התעקשתי. “חברי אותו ללב שלך. זה יחמם גם את ליבו. המשימה שלכם מהיום היא לחמם את הלבבות. להגיד מילים חמות ותומכות, להעריך את המאמץ והתרומה שכל אחד מוסיף לבית”.

“זה לא קל”, היא אמרה, והוסיפה בהומור, “במיוחד כשמכורים לחשיבה קורבנית”.

חייכתי. “בכל בוקר, האירי לו פנים ואמרי לו איזה גיבור הוא. ואתה, בכל ערב תתעניין בשלומה ותחזק אותה על כל הנתניה והמסירות האינסופית שלה. חשוב שתדע שיש לך משימת חיים לשמח את אשתך. כשהלבבות של שניכם יהיו שמחים, תהיו בגן עדן”.

הפעם הגיעו שניהם. עד עכשיו היא היתה מגיעה לבדה, אך דעתה לא היתה נוחה מכך. “הוא צריך להבין במה הוא שוגה ומה הוא צריך לתקן”, טענה בצער. למרבה הפלא, הוא נעתר בקלות לבקשתה והצטרף לפגישה.

לפי התיאורים שלה ניתן היה לשער שעומד להגיע אדם כמעט מרושע. הדלת נפתחה וראיתי לצידה אדם מאיר עיניים וקצת אבוד. הם נכנסו עם עגלת תינוק קטן. מזגתי לשניהם מים קרים, וראיתי שני אנשים מתוקים עם נפש עייפה.

“מה מביא אתכם אלי?” שאלתי. “אנחנו לא יוצאי דופן. את יודעת, הדברים הרגילים...”, פתחה האשה. “כדרכם של הורים לילדים קטנים, הידיים עמוסות והזמן להגשים את החלומות האישיים מדוד וקצר. כל אחד מנסה למשוך את החבל לקצה שלו, עד שהחבל נקרע”. “אם הבעיה היא בחלוקת הזמן הפנוי ביניכם, נוכל למצוא פתרון בלי בעיה. אפשר גם לקחת עזרה שיכולה להקל לכמה שעות ביום”. שניהם

סדרת קומיקס יחודית
מסע במבנות הזמן בעקבות
האבות והמקומות הקדומים

אני בן שלש!
 ספר קורא: חיים ורבי
 איורים: חיים ורבי

בית לחם
 מסע נחום
 מבית חיים ורבי

עלילה במכפלה
 מסע נחום במבנות הזמן
 לטותר ומכפלה
 נחום חיים ורבי
 איורים: חיים ורבי

בְּקִדּוּב יצא בע"ה
 סֵפֶר חֵדָשׁ
 "אֲרַמְזוּ לִי מִלֵּךְ -
 מִסַּע בְּעִקְבוֹת
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְיְרוּשָׁלַיִם"

הקפרים מסדרת "מסע במבנות הזמן":
עֲלִילָה בַּמִּכְפֵּלָה, בְּדָרְךָ בֵּית לָחֶם

מהדור לרכש: ומקרי בחינות | לקריסם חקיה בן זקאי | hasyabz@gmail.com
 054-4897125 052-6866704 אפשר בשמחה להשאיר הודעות טקסט או בוואטס

פנימה

מגזין הנשים המוביל

חוגגים יום הולדת ומפנקים גם אותך!

למצטרפות עד ט"ו בשבט:
ספרה של הרבנית ימימה מזרחי
"איך היא צומחת" **במתנה!**

צילום: אביטל הרש

הצטרפי עכשיו: *8980 פנימה מקום לבוא

מרגישה שאני משתגעת!

אילת טאוב

יועצת חינוכית M.A., מנחה טנדאות למתבגרות ולנשים ומרצה במדרשות.

משחררים אותי. יש לי בת דודה שגרה בבית ממול. אליה אני כן יכולה ללכת אבל לא להרבה זמן. כשמגיע הערב אני צריכה לחזור הביתה.

"אני לא רוצה להמשיך ככה! אין לי כוח אליהם" היא פורצת בכי קורע לב.

אם גם אמא שלך דורשת ודורשת, ואת מרגישה לכודה וחסרת 'אוויר', אני ממליצה לך מכל הלב לשתף את אמא שלך במה שאת מרגישה, מתוך כבוד ודיבור מנומס. אל תחכי לסערת הקרב, אל תחכי לרגע שבו ממש תתפוצצי מכעס על שאת זקוקה לאוטונומיה ואין לך אותה, או כשאת נכנסת הביתה מאוחר מדי מהסניף וההורים שלך כועסים על שלא באת בשעה שסיכמתם מראש.

פשוט תביימי איזו סיטואציה או שתחטפי איזה אי של שקט בתוך היום-יום, ותשבי עם אמך לכוס קפה או שוקו בבית או בחוץ. חספרי לה כמה את אוהבת אותה ומכבדת אותה ומודה לה על שהיא ילדה אותך וגידלה אותך ודאגת לכל מחסורך. ותרגיעי אותה - שאמרו לך שככה זה גיל ההתבגרות. ושאת מנסה לברר את דרך לעצמך, ושבשביל זה את זקוקה למרחב. ולהיות עם עצמך, ועם קבוצת השוות שלך. ונכון שצריך לעזור בבית, ואת משתדלת (ואם לא מספיק, אז הגיע הזמן (:). ונכון שכדאי להיות עם המשפחה - וגם זה קיים. ונכון שצריך להצליח בלימודים - ואת לא שוכחת את זה.

אבל גם חשוב לך כל כך לבלות עם חברות. ולהיות לבד. ולעשות דברים שעושים לך כיף וטוב על הנשמה. ושכאמרת את לא רוצה לעשות הפוך כי דווקא, להכעיס. אלא כי את באמת מבררת את הדרך שלך בעולם. מתוך זה תנסי להרחיב את הגבולות שלה ביחס אלייך. לקרב אותה לעולם שלך ולהגיע להבנות מעשיות שיעשו לשתיכן טוב על הלב.

ומילה אחת לנו, האימהות. אנחנו כל כך דואגות להן. זה הכי טבעי בעולם. אנחנו מצפות שההרמוניה ששררה קודם תימשך. רק לפני רגע היא עוד הייתה ילדה שלי קטנה, שבחרתי לה בגדים וקלעתי לה צמות, והיא הייתה זקוקה כל כך לנוכחותי. ופתאום היא נהפכה לנערה מתבגרת, עצמאית בדעותיה ורצונותיה שכבר לא הכי מתיישבים עם שלי. וזה צורם. והמריבות שלה איתי פוגעות בי כמו חיצים במקום הכי רגיש.

אבל אל תתפעלי. זו אחיזת עיניים. את המבוגר האחראי שמולו היא קוראת תיגר. שמולו היא מעמתת את עצמה ואת עולמה הפנימי. תני לה לעשות את הבירורים שלה. את הדרך שלה לעצמאות. וכמו אז כשרק למדה ללכת - אפשרת לה מרחב לצעוד וגם למעוד, ככה עתה - היא צועדת את צעדיה כאישה קטנה לעצמה. את שם בשבילה, עם כל המרחב, האהבה, ההכלה והגבולות. הנוכחות שלך עדיין חשובה בשבילה - חזקה, בוטחת, לא מתערבבת, בוגרת להכיל את סערת הרגשות וההורמונים, ועדיין מחבקת ועוטפת אותה בחום ובהבהבה.

נכנסת אלי לחדר תהילה מכתה ט'. מספרת לי שיש לה ירידה דרמטית בציונים. לא משנה כמה היא לומדת - היא לא מצליחה במבחנים. לאט לאט, תוך כדי שיחה פתוחה מלב אל לב, היא מגוללת בפניי סיפור שלם - ההורים שלה ממש לוחצים עליה מבחינה לימודית, בעיקר אבא שלה - דורש מאיות! אבל האמת היא שלא רק. כשהיא חוזרת מהאולפנא הביתה, היא הולכת לאט לאט. מנסה להיצמד לקירות, הולכת בין שבילים מפותלים. העיקר להגיע כמה שיותר מאוחר. להיות כמה שפחות בבית. למה?, אני שואלת. מה רע לך כל כך בבית? ותהילה עונה - "אין לי שם אוויר. כל הזמן אמא שלי מבקשת ממני לעשות משהו. לנקות את הבית. להכין איתה אוכל, להגיש לאבא כוס קפה. היא רואה אותי יושבת עשר דקות על הספה, זה מציק לה בעיניים - היא מיד מבקשת ממני לעשות עוד מטלה. אני עולה לחדר שלי, לנוח קצת מכל היום - היא צועקת לי מלמטה - 'בואי תהילה. תשבי איתנו. תהיי עם המשפחה'. אני מרגישה שאני משתגעת".

ומה על ללכת לחברה? אני שואלת. "זה לא עובד. הם לא ממש

moransasi@gmail.com

צילום אירועים אמנותי * 054-3134757

שם בראל

אישי נשי

מחשבות על מרוץ החיים

ד"ר חנה קטן מזמינה אותך להציל את היומן

אישי נשי הוא יומן אישי
אבל כזה שכל אישה תוכל להזדהות איתו.
הזדמנות להתבונן ולאסוף מחשבות
ותובנות על הגיאלינג שבין עבודה,
משפחה, זוגיות והגשמה עצמית

🌸 **בטוח שתמצאי גם זמן לקרוא!** 🌸

חדש!

עטופה ברחמים

סיפור מרגש על התמודדות עם כאב העקרות, והמסע המפרך אל ההורות.

חיי משפחה

שאלות עכשוויות בשיח רפואי-הלכתי

חיי אישה

מבט אישי ורפואי

ביחד

מדריך לבניית אינטימיות זוגית בריאה

ניתן להשיג ברשתות
ובחנויות הספרים
המובחרות

שיחת חינם:
1-801-700-201

מבצעים והטבות לחברי מועדון באתר:
www.beitel.co.il

חנות ההוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

ספריית בית אל

החכם סאסי

הצדיק הנסתר מהרצליה

לא פשוט לשוחח עם בנים של צדיק שהסתיר את עצמו בעיקר מילדיו > בין הנסתר לנגלה, בין עולמות רוחניים לעולם הזה, חי בהרצליה כועל בניין שניהל גמ"ח מזון, אהב לומר תהלים ו...שמר על קשר קרוב עם כמה מקובלים > עם מכנסי חאקי וחולצה לבנה עבד סבא שלי את בוראו בצנעה, וברכותיו עשו פירות לאלפי אנשים שנזקקו לישועה

הדסה סאסי

בישראל. הוא למד תורה אצל צדיקי עמרוס ואף שימש את חלקם. במהלך מלחמת העולם השנייה סבלו יהודי עמרוס מפרעות, ובאחת התקריות איבד את הראיה בעין ימין כשאבן פגעה בו. לאחר כמה נסיונות עלה לארץ בעליה בלתי לגאלית. בגיל שלושים נשא לאישה את דינה סלם זצ"ל, ילידת אלג'יר. הם התגוררו בצניעות גדולה בדירת שני חדרים בשכונת שביב בהרצליה, בה גידלו את שמונת ילדיהם, וביניהם אבי.

ישבתי לשיחה עם אבי, דוד סאסי, והודודים שלי: משה, ניסים, מרדכי, כוכבה, מלכה, עזרא ומאיר. אלו שהיו הקרובים אליו ביותר במשך שנות חייו וידעו, עד כמה שחשף בפניהם, על מעשיו. שיחה שבה חיברתי קצוות חוטים ואימתתי סיפורים

עשור חלף מאז פטירתו של מי שהיה סבי, אבל ידוע בפי כל כ'חכם סאסי' מהרצליה, ועדיין ממשיכים להגיע לפתחנו אינספור סיפורים אודות קדושתו וישועות שקרו בימי חייו ולאחר פטירתו. לאחרונה החלה אחותי ללמד בכיתה חדשה, היא סיפרה כמה מילים על סבא כשפתאום נעמדה אחת התלמידות ואמרה "המורה, את מביטה על מישהי שנולדה מכוח ברכתו".

חכם סאסי נולד בשנת 1930 בכפר עמרוס שבלוב, בן מסור לידידיה ולכיריה והגדול בבנים מבין אחד-עשר אחיו ואחיותיו. בהיותו תינוק, לקחה אותו אמו להתברך אצל המקובל כמוס יאמין זצ"ל, שאמר שהתינוק הזה עתיד להיות צדיק גדול

משפחתיים, בניסיון לשפוך אור על דמותו של "הצדיק הנסתר מהרצליה", חכם מסעוד אשר בן כיריה, שיום פטירתו האחד-עשר חל בכ"ד בטבת וציון בשבוע שעבר בהילולה בעיר הרצליה בה התגורר ופעל.

איך לא יכאבו?

החיים שלו סבבו סביב האהבה לתהילים, לצדיקים ולעם ישראל. בכל בוקר, עוד לפני התפילה, היה קם וקורא את התהילים בדבקות. הוא נהג לומר: "אדם שיש לו צרה, בעיה, דוד המלך הוא תרופה להכל". אחרי התפילה, יצא לעבוד בבנין, ואז חזר הביתה וסיים לקרוא את התהילים. הוא לא עזב אותם, כל חייו מסר נפש עליהם ועל תפילה במנין. אחרי שסיים את הקריאה, כל דבר שהיה אומר שיקרה, התממש. אנשים היו מגיעים אליו ומבטיחים שאם יפקדו בילדים, החכם יהיה סנדק, וכך היה, והם היו חוזרים להודות ולהזמין אותו כי הברכה שלו הורידה את הישועה.

היתה לו הבנה עמוקה של נבכי הנפש, כולם היו שקופים מולו, אבל דרכו היתה צניעות ופשטות, אז הוא דיבר בשפה פשוטה כדי שלא יחשבו שהוא כזה חכם. והוא באמת אהב כל יהודי, פנה לכולם כ"איבני" ו-"בינתי", כשם שפנה אלינו. "ישבתי אתו" מספר אבי, "כשהגיעה אישה וסיפרה לו על בעיה שהיתה לה, והוא התחיל לבכות. כשהיא יצאה, שאלתי אם הכל בסדר, והוא אמר: 'יהודי שכואב לו, איך לא יכאב לי?'

"במקרה אחר, הייתי איתו בבית, הוא סוף-סוף שכב לנוח ובדיוק הטלפון צלצל וביקשו אותו, הסברתי שהחכם ישן והוא מיד קפץ ואמר: 'מי ביקש ממך לומר את זה?! אולי הוא צריך את הישועה עכשיו? אתה יכול להשאיר יהודי בצער רק כדי שאני אנוח כמה רגעים?' הוא לקח את השפופרת, והסתבר שזה היה מישהו מאוסטרליה כדי לפגוש אותו".

בתור ילדים ראינו שהוא נותן ברכות? הכנתם שמדובר במשהו לא רגיל?

"מגיל צעיר ראינו אותו נותן ברכות, אנשים תמיד הצטופפו תחת הטלית שלו, בפרט בתפילות ראש השנה ובימים הנוראים" פותח עזרא, "כך שידענו, אבל הוא לא עשה מזה ענין, אז זה טשטש אותנו. כשאחד הילדים היה שם לב שקורה משהו מיוחד, סבא היה שולח אותו בשליחות לכל מיני מקומות. אחרי שנפטר שמענו ממישהו שהוא אמר לו 'אל תספר לילדים שלי, אחרת תהיה בנידוי אצלי'. עם המשפחה הכל היה ברמזים, במשלים".

"פעם, בראש השנה, אחת הכלות שלו ביקשה שיברך רב שהוא ואשתו המתונו שנים ארוכות לפני בטן", נזכרת מלכה, "והוא אמר לה: 'אוי! בדיוק נגמרה לי המכסה של הילדים. תזכירי לי בתפילת מוסף של יום הכיפורים'. היא הזכירה והם נפקדו. זה עצום, מי יכול לומר דבר כזה, שיש לו מכסה של שערי ילודה?"

"הוא רצה שנבין לבד, דבר מתוך דבר. בשבת לפני שפרצה מלחמת לבנון השנייה, התארחנו אצלו בהרצליה. במוצאי השבת התכוונו לשוב לחיפה והוא בקש שלא ניסע. הסברנו שיש עבודה והוא אמר: 'טוב, אז תסעו ותחזרו', לא הבנו למה הוא התכוון ונסענו הביתה. למחרת, ממשיך אבי לשתף, "התחילו פתאום מטחים קרוב למקומות העבודה שלנו, אספנו את הילדים וחזרנו להרצליה. כשהגענו, הוא אמר: 'ביום חמישי בעוד שבועיים המצב יירגע,

ואז אני מאשר לכם לחזור" וככה באמת היה. זו היתה הדרך שלו, לא רק איתנו, גם כלפי אנשים שהוא בירך. הוא נתן לנו להבין שזה הצליח במקרה. כאילו הוא לא מקשר בין הברכה שלו לבין הישועה שהגיעה".

כלי לשפע

חכם סאסי היה מברך אנשים ואז אומר: "כל השפע הזה לא בא בחינם. האדם בעצמו יכול לברך את עצמו, ומיה הברכה שהוא יתן לעצמו? להתרחק ממידת הכעס. גם אם הוא רב ויש לו זקן גדול אך הוא כועס, חבל על הברכות שלו, הן לא יתקיימו. צריך להיות נוח. נוח למעלה, נוח למטה". הוא הזכיר בכל הזדמנות כמה חשובה מידת הביטחון בבורא, תמיד אמר: "אף פעם לא הלכתי לישון במחשבה מה אוכל מחר. תבטחו בקדוש ברוך הוא".

היו כאלה שהוא הורה להם לעשות משהו, או לקבל על עצמם קבלה שקשורה לשמירת שבת, טהרה או כשרות. "אי אפשר לבקש מהקדוש ברוך הוא שישב לך את התינוק שלך ולא לעשות משהו עבורו", הוא אמר לאב שהרופאים הכריזו שהתינוק שלו בשעותיו האחרונות. החכם הורה לו לחזור בתשובה שלמה, אבל אותו אב, עופר אנגבה שמו, לא היה קרוב לדת בכלל. החכם הסביר שישועה מעל הטבע מצריכה עשיה מעל הטבע, ובאמת, האב הבטיח והבין חי, נגד כל התחזיות. מאז, עופר לא עזב את החכם, וממש לאחרונה הוא חיתן את אותו בן. "יא וואלדי", נהג לומר - "כשם שאי אפשר להיכנס לחנות ולקחת סחורה מבלי לשלם לבעל המקום, כך אי אפשר לבקש מבורא העולם שיעשה עבורנו מבלי לעשות עבורו".

בהעלותך את הנרות

"לפני כארבעים וחמש שנה, הוא ייסד בביהכנ"ס 'היכל שלמה' בהרצליה את ערב ניווני התהילים בליווי פייטנים וכלי נגינה", מספר משה. "הגיעו אליו מכל הארץ חובשי ונטולי כיפה, רבנים, אנשי עבודת כפיים ופוליטיקאים. היו מגיעים קודם כל לחדר שלו, 'חדר ההדלקה', חדר קטן ובו עשרות כלי חרס מלאים שמן שבהם דולקות פתילות, וכל כלי כזה מיועד לצדיק אחר - הבעש"ט הקדוש, רבי אלימלך מליז'ענסק, רחל אמנו, יוסף הצדיק, הבבא סאלי, רבי נחמן, הבן איש חי, ועוד. הוא היה מורה לכל אחד איזה נר להדליק - לזיווגים, הדליקו לרבי יונתן בן עוזיאל. לרפואה, לרמב"ם או לרבי שמעון בר-יוחאי. ואז הוא היה מברך, הוא ידע מיד במה מדובר, אפילו מבלי שהאדם שנכנס אליו הוציא מילה. וכל פעם כשאנשים היו רואים ישועה, הבת התחתנה, או שאחד מבני המשפחה נרפא, הם היו חוזרים ומספרים שהברכה שלו עשתה פירות בשמים, והוא היה אומר: 'אני רק מברך, והקדוש ברוך הוא עושה את הישועה. אני לא עושה שום דבר, אני סך הכל אומר 'תדליק את הנר הזה ומברך'".

"היתה אישה שהגיעה מדי חמישי לערב התהילים, ושבוע אחד הבן שלה הגיעה בלעדיה. החכם שאל אודותיה והבן הסביר שלאחיו אובחנה 'המחלה' ואימו נסעה למירון ואמרה שהיא לא חוזרת עד שבנה יושע. החכם טילפן אליה ואמר: 'תשמעי, אני אומר לך. הרשב"י נמצא בחדר ההדלקה, דוד המלך מחכה לך בחדר ההדלקה. כל הצדיקים מחכים לך. יא בינתי, תשמעי טוב מה שאני אומר לך: תאמרי לרשב"י שאת חוזרת, תבואי לפה עכשיו ואני ערב על הבן שלך. אין לו שום דבר'. היא הגיעה לחדר ההדלקה,

ישירות אבא השיב: 'כבוד הרב, אני מתפלא עליך. אתה חכם גדול, איך אתה שואל שאלה כזאת?'

צדקה תציל ממוות

חכם סאסי הפעיל גמ"ח של מצרכי מזון במשך ארבעים שנה לאלמנות, ליתומים, לאברכים ולכל מי שנוזק. ארבעים שנות חסד יום אחרי יום. לפעמים באמצע התפילה היו ניגשים אליו ומבקשים מזון. בערוב ימיו, קראנו לפניו את הסיפור על יוסף/ה קמצן קדוש שנהג לתת צדקה בסתר, ואחד הנוכחים מתושבי השכונה אמר שזו בדיוק היתה ההנהגה שלו. ככה גילינו שבמשך שנים החכם השאיר מעטפות בעילום-שם מתחת לדלתות של רבים.

"הגיעו אליו זוג שעברו במשך שנים טיפולים להיפקד שלא צלחו" נזכר ניסים. "הוא הכניס את הבעל, שהיה אברך, לחדר הגמ"ח ואמר: 'אנחנו ערב ראש השנה, זה חג שמסוגל לישועות גדולות. אני יודע שקשה לך אבל זה הנסיון שלך, ואם תתרום לרכישת דגים, אני ערב לך שתוך תשעה חודשים אשתך תלד'. הוא מיד הלך לרכוש דגים בסכום לא מבוטל והביא לגמ"ח. תוך תשעה חודשים הם חבקו בן, ואבא היה הסנדק". הוא עמד על חשיבות הצדקה, ונהג לומר: "אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוון לבו לשמים".

"פעם אבא התקשר אלי ובקש שאלך לקנות אוכל לעניי", משתף מאיר, "עבדתי אז באזור שכונת יוקרה כך שזה לא היה פשוט למצוא עני. בסוף מצאתי מנקה רחובות וקניתי לו מנת פלאפל. כמה שעות אחרי, סיימתי את יום העבודה ונסעתי הביתה. באותה תקופה עשיתי שיפוץ בדירה והיו לי בלוקים בתא המטען. פתאום, פגע בי רכב מרצדס מאחורה. הרכב הפוגע נהרס כליל, ולי לא קרה דבר. רק אז הבנתי למה החכם התכוון כשאמר שהייתי צריך לתת צדקה לעני דווקא באותו הבוקר".

"הרב שלי"

אחד הקשרים שהכי הפתיעו אותי הוא הקשר של מי שהיתה ראש עיריית הרצליה לשעבר, חה"כ יעל גרמן, עם סבא שלי. ביקשתי לשמוע ממנה על האדם שהיא כינתה "הרב שלי".

"החיבור שלי לרב סאסי היה דבר בלתי רגיל. איש צנוע שהיה תמיד לבוש מכנסי חאקי וחולצה לבנה, שותק. מסתכל במבט חודר ואומר את דבריו. באחת הפעמים הראשונות שהגעתי אליו, הוא אמר לי: 'יש לך הילה. את תהיי ראש עיר'. צריך להבין שבאותו הזמן הסקרים בשכונת שביב נתנו לי שלושה אחוז. וכשהוא אמר את זה, הוא יצא נגד כולם. והנה יושב האדם השקט, הרזה, הצנוע הזה ואומר: 'את תהיי ראש עיר'".

והאמנת לו?

"הסתכלתי עליו והאמנתי לו. האמונה והביטחון שלו הכניסו בי אמונה. ואכן, בניגוד לכל הציפיות נהייתי ראש עיר. ומאז הייתי מגיעה באופן קבוע, שואלת בשלומו ומה אפשר לעזור. הוא מעולם לא ביקש ממני דבר. לא תרומה ולא עזרה. היינו מדברים והוא היה מייעץ לי בכל התחומים ומברך. הוא אמר 'הדבר היחיד שאני מבקש ורוצה זה מקווה', לא לעצמו, אלא לציבור, ליקהל. ואני הרגשתי שאני חייבת לעשות את זה. זה לא היה קל לביצוע אבל הוא הטיל עלי משימה ועשיתי אותה, והיום בשכונת שביב יש מקווה.

"היו מגיעים אליו אנשים חולים ונדכאים שרצו כל מיני דברים, כל אחד עם המצוקה שלו. והוא היה יושב, שם יד על הראש ומברך. בשקט, מדליק נר ועושה מצוות. הוא היה מבין לנפש, היתה לו חכמה, לראות מה יש בנפשו של האדם, איך היא פועלת. אני לא יודעת איך הוא עשה את זה, אבל הוא ידע לאבחן. הוא היה פסיכולוג, היתה לו פילוסופיית חיים שהסתכלה על הדברים הכי בסיסיים ואמיתיים".

מרדכי, שנכח במקום, הוסיף על דבריה: "באחת הפעמים שהיא הגיעה לחכם, התלוויתי אליו ושמעתי אותו אומר לה: 'לכי

הם בכו והתפללו יחד והוא אמר לה: 'ביום ראשון, תגיעי ראשונה ותיכנסי לרופא'. היא התייצבה בבית החולים בשש בבוקר, עשו לילד בדיקות, והרופא אמר: 'אני לא מבין מה קרה. ראו גוש ברור מאוד בבדיקה קודמת ועכשיו אין כלום. איך את מסבירה את זה?!' כשהיא סיפרה לחכם שקרה בדיוק כפי שהבטיח, בדרכו להסתיר את מעשה הנס, הוא אמר: 'זה שום דבר, המכונה שלהם מקולקלת'. אבל מי שהקשיב טוב, שם לב שכחוט השני, בהרבה מהפניות אליו, החכם היה אומר 'אני ערב את הנער'..."

בפנים שוחקות. עם הרב מרדכי אליהו זצ"ל

הרב ארוש בביקור אצל חכם סאסי

לא קרה שעזימתו אותו עם ישועה שהגיעה בזכותו?

"אני זוכר שישבנו בבית הכנסת", מחייך אבי, "ואחד המתפללים שאל: 'חכם סאסי, אומרים שזוכית לגילוי אליהו הנביא ואור החיים' הקדוש. זה נכון?' ידעתי שזו שאלת מיליון הדולר. ידענו שפעם 'אור החיים' הקדוש התגלה אליו כשהוא היה בבית עם כאבי גב מאוד קשים בתקופת העבודה בבניין. 'האור החיים' הגיע לבקר אותו, הניח ידים על הגב של החכם ובבוקר הכאב חלף. אבל הוא עצמו מעולם לא אמר באופן מפורש ולכן תהיתי איך הוא יענה; הרי לפי חכמים: 'האומר יש בו - אין בו'. ומצד שני, לענות בשלילה אסור, מפני שזה שקר. אז במקום לענות

תתחבר ל'דף היומי'

הפעם זה לא רק לימוד, זו חוויה.

לימוד ה'דף היומי' בליווי מצגות וטבלאות
להמחשה והבהרת הנלמד בפשטות ונגישות

הבינאי

הדרך הקלה ללימוד הגמרא

מצגות וסיכומים
לשיעורים פרונטליים
בתשלום

סיכום יומי
מרהיב ומושקע
להפנמת הנלמד

טבלאות, שרטוטים
ומצגות להבהרת
הדף הנלמד

שיעור יומי ע"י
מגיד שיעור
ע"ג המסך

www.havineini.co.il

1-700-55-770-1

"אם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה" (אור החיים, דברים כו, יא')

לממשלה, שם תעזור יותר". ואכן גרמן שימשה כשרת הבריאות כמעט שנתיים.

"אם ניפקד, הרב יהיה הסנדק"

כוכבה, "בחור שהיה מאוד קשור אליו לקח אותו לרופא בכיר בירושלים, לבדוק אם יש משהו שאפשר לעשות כדי לסייע לו, ידענו שהאבחנה שלו היתה אמורה להיות סופית, ואותו רופא קבע שלצערו המצב בלתי הפיך.

"אחרי הביקור אצל הרופא", ממשיכה כוכבה לתאר, "החכם ביקש שמאחר והם באזור ירושלים, שיבקרו בציון של 'אור החיים' הקדוש בהר-הזיתים. אותו מלווה פחד שהדרך תהיה תלויה עבור החכם ובשלב מסוים עצר והכריז שהגיעו לציון. החכם הניח יד על המצבה לפניו ומיד נרתע לאחור: 'זה מחלל שבת! ! והורה למלווה להמשיך. הוא ניסה כמה פעמים להסביר שהדרך לא קלה, ובסופו של דבר החכם היה זה שכיוון אותו להגיע לציון, למרות שלא ראה דבר. אבל לא פחות מפליא מזה היה, שכשהם שבו הביתה והרבנית שאלה מה קבע הרופא, החכם השיב בשמחה: 'חבל שלא היית שם לשמוע איזה דברים הוא אמר! ! על אף האבחנה הנוראה, הוא כל-כך דאג לה ולא רצה שתצטער."

"למעשה אובדן הראיה לא הפריע לו בצד הגשמי", מציין אבי, "אלא אך ורק מפני שזה מנעו לקרוא תהילים. הוא אמר: 'מי התיר לגוף לבגוד בנשמה? התפקיד של הגוף זה לעזור לנשמה. הנשמה רוצה תורה, הגוף צריך לעזור לה! ! הוא הבין שיש חלוקה מוחלטת בין שניהם. באותה תקופה, הגענו אתו אל המוהרא"ש והוא ביקש ברכה שישוב מאור עיניו והמוהרא"ש ענה: 'חכם סאסי, אתה רואה יותר טוב מכולנו. זה טלטל מאוד את כל מי שהיה נוכח במקום."

על הצדיקים

אני שואלת האם היה לסבא קשר עם צדיקים נוספים, והסיפורים קולחים. "רבי דוד-חי אבוחצירא מנהריה כבוד את החכם מאוד" פותח משה, כך גם הרב בצרי משיבת המקובלים 'השלום' בירושלים, הרב בנימו שמואלי משיבת נהר שלום' והרב שלום ארוש. הוא ערך תיקונים עם הרב גין זצ"ל באזור קודש הקודשים במנהרת הכותל להקמת שכניתא מעפר ולישועת עם ישראל. האדמו"ר מביאלה התבטא אודותיו ואמר 'ברכותיו של חכם סאסי לא שבות ריקם'. גם ימימה אביטל ז"ל העריכה אותו מאוד, והורתה לתלמידיה לשחרר לפתחו באמרה שהוא צדיק נסתר. למעשה החכם סאסי נמנה על חבורת הצדיקים הנסתרים של אותו הדור, ביניהם הרב יעקב אצלמן, 'הסנדלר' הקדוש - רבי משה יעקב רביקוב זצ"ל, חכם אברהם חי זצ"ל והמקובל אליהו לאון-לוי זצ"ל שאיתו הנהיג תיקונים - בעיקר תיקון היסוד, והיו עוד צדיקים נסתרים...".

אבי נזכר בסיפור מטלטל: "פעם הגיע אליו אדם שסיפור שאחרי מעל עשר שנות נישואין שבהן הוא ואשתו ניסו ללדת ילדים, הם התגרשו. קצת אחרי הגירושין הסתבר שהאישה בהריון ממנו, אבל בגלל שהוא היה כהן הם לא יכלו להתחתן שוב. הבעל הלך לכל מיני רבנים עד ששלחו אותו לחכם והוא אמר: 'זו לא שאלה בשבילי, אלא לרבי מליובאוויטש'. אותו בחור טס לרבי, שאמר: 'לך תשאל את אמא שלך'. הוא שאל ואמא שלו סיפרה שהם אימצו אותו בגיל צעיר, כך שהוא לא כהן. והוא חזר לאשתו! אנחנו לא יודעים איזו תקשורת הייתה בין הצדיקים ואיך הוא ידע היכן תימצא התשובה. אבל גם אחרי הפטירה של החכם, שמעתי סיפור מדהים על הקשר של אבא לחב"ד:

"יצאתי עם חבר מהעבודה לאכול צהריים", מציין מאיר, "הוא לא מניח תפילין וסיפרתי לו כמה המצווה הזו חשובה. תוך כדי שיחה ראינו שליח חב"ד שהניח תפילין לעוברים ושבים והרגשנו שיש כאן סימן מלמעלה. למחרת, הסיפור חזר על עצמו והחבר ביקש לעצור להניח תפילין. ניגשתי לשליח ואמרתי לו: 'אילו אבא שלי היה רואה אותך, היה מברך אותך ושמח שמחה גדולה'. השליח התעניין מי היה אבא, הסבירתי שמדובר בחכם סאסי, ופתאום הוא מאוד התרגש וביקש לשתף בחלום שחלם באותו הלילה: 'ישבתי בבית המדרש,

"מגיל צעיר ראינו אותו מברך". אחרי אמירת תהלים

רואה יותר טוב מכולנו

באחת השנים, בערב ראש השנה, הגיע אל סבא בחור להתברך אבל סבא סירב לברך אותו. כשאותו בחור שאל למה, הוא אמר: "לך לבקש סליחה מאבא שלך". אביו של אותו בחור גר רחוק והוא ניסה לשכנע שקודם יתברך ואז יבקש סליחה, והחכם לא ויתר לו, הוא אמר: "תבקש סליחה ואז אני אברך אותך, אחרת הברכה לא תחול". ואז הוציא שקית מלפפונים, התחיל לאכול והרגיע אותו: "אני עכשיו אוכל. יש לי מלא זמן. לך. תבקש סליחה ואז תחזור". הוא הלך והתפייס עם אבא שלו. כשהוא שב, החכם אמר: "עכשיו, אתה יכול להתברך. עכשיו יש כלי". הוא דגל מאוד באחדות ובדרכי שלום. בדגש על שלום עם בני המשפחה - ההורים, האחים וכמובן בין בני זוג.

"בשנותיו האחרונות הוא איבד את הראיה לגמרי", מספרת

לציין
75 שנים
לניצחון על גרמניה הנאצית

צילום כריכה: Shutterstock.com / Dmitrijs Mihejevs

מגילת השואה והתקומה

מאת ד"ר חגי בן ארצי

סקירה היסטורית תמציתית של ימות השואה תרצ"ג-תש"ה | 1933-1945, מתוך הפניית מבט אל ההקשר הרחב של תהליכים אשר התרחשו באירופה ורדיפת יהודיה עוד לפני תקופה זו. מתוך מבט יהודי-אמוני-חינוכי ברוח בית מדרשו של הרב קוק ותלמידיו.

- מותאם לתלמידים ומורים ללימוד משותף ולקריאה עצמית

'מגילת השואה והתקומה' מצטרפת לסדרת המגילות ההיסטוריות בהן פורש ד"ר חגי בן ארצי, בסגנון קולח ומרתק, את תולדות עמנו מתוך מבט היסטוריוסופי-אמוני ייחודי ומרתק.

<<< ניתן כבר כעת להזמין מהדורה ממותגת למוסדכם. לפרטים יוני: 052-3003779 >>>

ניתן להשיג ברשות
ובחנויות הספרים
המובחרות

מבצעים והטבות לחברי מועדון באתר:
www.beitel.co.il
שיחת חינום:
1-801-700-201

חנות ההוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

ספריית בית אל

אפשר להבין את הקדוש ברוך הוא!

רבקי לפידות

כשנדלק בתוכנו ניצוץ של רעיון או הבנה עמוקה, לפעמים קשה לנו לזכור האם זו הברקה חדשה שלנו, או שמא בעצם כבר קראנו/שמענו/למדנו על זה פעם...

ליכולת השכלית יש כוח מופלא. בפרק ה' מנתח בעל התנייא את התהליך המתרחש בפנימיות האדם הלומד, ואנחנו מגלים את פלאי הזכות של לימוד תורת ה', ואיזה יתרון אדיר וייחודי יש ללימוד תורה על פני כל המצוות.

אז מה עובר לנו בראש כשאנחנו לומדים? התנייא מתאר 'שכל', כלומר האדם הלומד, שתופס ומשיג בשכלו את ה'מושכל', התוכן הנלמד. ובעברית פשוטה, כשאדם קולט תוכנה או חומר לימודי, נוצר איחוד בין הלומד לנלמד. התוכן שנלמד חודר עמוק לשכלנו, ופשוט נטמע בתוכו.

התהליך המופלא של התאחדות עם הנלמד הוא דו כיווני, ויש בו ממד נוסף, הופכי: התוכן לא רק נתפס בשכלנו פנימה, הוא גם מקיף אותנו מבחוץ. את לא רק מכניסה, את גם נכנסת לתוך העניין, לא רק תופסת אותו אלא גם תפוסה בתוכו. אי אפשר באותה שעה לחשוב על משהו אחר, כוח המחשבה כעת מולבש בתוך הרעיון שעוטף אותו.

יש כאן איחוד כפול, שאוחז ומקיף אותך, וגם נאחז בתוכך, נטמע והופך לחלק ממך.

שיעור הלכה. את לומדת על המקרה ועל דינו. ממשיכה ללמוד על התפתחות אפשרית בנתונים, שמעלה שאלה מה תהיה ההלכה במקרה ספציפי כזה, לעומת מקרה אחר, ומגיעה להבנת הדינים השונים "אם נפלה טיפת חלב לסיר בשרי... אבל הכמות שונה אז...". עכשיו, ההלכות האלה שוכנות במוחך, בתוכך.

קרה כאן משהו שהוא הרבה מעבר להפנמת תכנים. למעשה, קרה כאן משהו בלתי אפשרי - המוח שלך, עם כל מגבלותיו האנושיות, תפס והכיל בתוכו חכמה אלוקית בלתי מוגבלת.

כי ההלכה, כמו כל חלק בתורה, היא חכמת ה' האינסופית, היא מגלה את רצון ה' כיצד יש לנהוג בכל פרט, בכל מקרה אפשרי. שאולי יקרה, או שלא, זה לא משנה את העובדה שאת עכשיו מכילה בתוכך את חכמת ה' המאוחדת עמו, והמחשבה שלך כעת תפוסה ואחווה בתוך חכמת ה'.

האם אנחנו יכולים להשיג ולתפוס את הקדוש ברוך הוא בכוחותינו הדלים, במחשבתנו?

"לית מחשבה תפיסא ביה". אין שכל אנושי שיכול לתפוס ולהשיג את המהות האלוהית.

אבל הנה, דרך אחת ומיוחדת לעשות את הבלתי אפשרי, להשיג בשכלנו את הקדוש ברוך הוא - כשאנו לומדים את תורתו, ומפנימים את חכמת ה', ורצון ה'. כי חכמתו ורצונו אינם נפרדים מהקדוש ברוך הוא, אינם חיצוניים לו, אלא הם דבר אחד ומאוחד אתו.

היא אתנו תמיד. ביום ובלילה, בצרה וברוחה, בעבר, בהווה ולנצח. היא החיים שלנו, ועכשיו קל להבין למה היא מתנשאת מעל כל המצוות, "ותלמוד תורה כנגד כולם".

כי אם המצוות כולן הן כילבושים שעוטפים אותנו באור ה', התורה היא כ'מזוץ' לנפש. צורך בסיסי עוד יותר. היא חודרת פנימה, מתעכלת בקרבנו והופכת לחלק מאתנו. אין חיבור מופלא מזה עם קדושת ה'!

נכנס אדם מבוגר בעל הדרת פנים וביקש ללמוד איתי כל ספר שאבחר. בחרתי בתנייא וישבנו ללמוד במשך זמן רב. כשסיימנו, החכם, שהזדהה בתור חכם סאסי, ביקש שאעביר מסר מסוים לרב הלפרין מהרצליה ונעלם. מיד כשהתעוררתי, מיהרתי לבדוק באינטרנט מיהו חכם סאסי, וכשראיתי תמונה שלו נדהמתי לגלות שאותו צדיק שלמד איתי בלילה הוא אכן החכם..."

על דברי המשפחה, הוסיף הרב יוסף שובלי שהיה קשור במיוחד לחכם ותלמידיו נהגו להגיע אליו רבות: "חכם סאסי היה מה שנקרא 'מקובל אלוקי', בעל ראייה ובעל ידיעה שאין לנו השגה בה. גאון עולם בכל חלקי התורה, מפשט ועד דרך דרש וסוד. אבל הוא היה לבוש בפשיטות, עובד ה' בכל יום מימי חייו, עניו ובעל ביטול עצמי". עוד סיפר הרב שובלי כי החכם נגלה אליו בחלום ואמר שהעביר את כוח ברכתו לבנו הבכור, דוד, ומאז הם מגיעים אליו.

רשימו

ואחרי שהחכם נפטר, עדיין רואים בחדר ההדלקה ישועות? "החדר הזה מעל הטבע" מסביר אבי ומשתף בסיפור מימי הילדות: "באחד מערבי השבת, בת משפחה היתה אמורה להוסיף שמן לנרות כדי שידלקו במשך כל השבת ושכחה. היא הגיעה לחכם בדמעות, והוא אמר לה: 'בינתי', כמו שאמר רבי חנינא בן דוסא - מי שאמר לשמן שידלוק, יאמר למים שידלקו'. במוצאי השבת ברקנו וכמובן שהנרות עדיין דלקו. כל יום הוא היה מגיע לחדר ההדלקה לפני עלות השחר לבכות על השכינה, ואז קיבל בו את המתפללים. זה השאיר במקום 'רשימו', רושם או חותם של הצדיק. ואנחנו מאמינים שברגע שמגיעים לכאן ומתקשרים לצדיק מעשרות הצדיקים ששם מוזכר כאן, ומדליקים נר, אז הצדיק לא נשאר חייב. חכמים אומרים שאדם חייב לומר 'מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי'. אז באמת, בתקופה שהחכם היה בחיים, הניסים היו מאוד גלויים לעין, אבל לבקשת אבא, אחי ואני ממשיכים לקבל בו קהל, ומי שמגיע מדליק את הנרות וברוך ה' רואה ישועות אבל הן מגיעות מהקדוש ברוך הוא ומכוחם של אבא והצדיקים".

בתור ילדיו, איך ממשיכים את המורשת של החכם?

"עוד לפני שנפטר הוא הנחה אותנו להמשיך בדרך, ערבי התהילים בלילות ישישי ממשיכים להתקיים, וגם הגמ"ח שייסד ממשיך תחת השם 'יסעדך' שהוא שילוב של שמו, מסעוד, והסעד שנתן. הוצאנו בהוצאה פרטית ספר שמספר על הנהגותיו, מופתיו ועובדות חייו בשם "חכם סאסי - הצדיק מהרצליה", נפתחו בתי כנסת וישיבות על שמו בנתניה, בפתח תקווה ובחיפה, וכל הזמן ממשיכים להגיע אלינו סיפורי ישועות של אנשים שפקדו את קברו בבית העלמין הישן בהרצליה. אחד הסיפורים האחרונים ששמענו היה על אדם שבמשך שנים ארוכות לא היו לו ילדים. אמא של אשתו, שהכירה את החכם בימי חייו, חלמה שהוא מבקש שתבוא אליו, אבל לא התייחסה. ואז היא חלמה חלום נוסף שהיא עומדת בתחנת אוטובוס עם עגלת תינוק והחכם מבקש ממנה שוב שתבוא אליו. הם הבינו מזה שהם צריכים לבקר בציון שלו, ובאמת הם התפללו שם, והאישה נפקדה".

בשנים מאז פטירתו, יצא לי לפגוש באנשים רבים ששיתפו על הקשר המפתיע שהיה להם עם סבא. נדמה לי שיותר מהכל, התחושה שעולה היא שהראייה והנוכחות של סבא עדיין איתנו, ושהאהבה שלו והדאגה שלו למשחרים לפתחו היא כה גדולה, עד שהוא ממשיך להתפלל ולפעול ישועות גם כעת.

moransasi@gmail.com

מוגש על ידי תכנית הלימוד "לב לדעת" לימוד תנייא לנשים ובנות. מעיינות

ניתן עדיין להצטרף לשנת הלימוד תש"פ בלב לדעת! ההרשמה עומדת להסתיים ואת מוזמנת לנצל את ההזדמנות ולהעניק לעצמך מתנה.. לימוד מחיה ומשמח שייתן טעם וערך מוסף! ההצטרפות באתר מעיינות www.maynotaich.org.il

בית מדרש לאהבה

בירור יסודי בסוגיות הזוגיות והמשפחה

**צורה נבוכים
לגיל הנעורים**

מתוך עומק רוחני
ומבט אופטימי
נוגעים ספרי הרב אלי שיינפלד
בלב ליבו של גיל ההתבגרות.

ניתן להשיג ברשתות
ובחנויות הספרים
המובחרות

שיחת חינם:
1-801-700-201

מבצעים והטבות לחברי מועדון באתר:
www.beitel.co.il

חנות ההוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

ספריית בית אל

בתחתית שרשרת המזון

אהרן חברוני

את דרכו בחייו. לא חשבתי על זה יותר מדי, אבל באותו יום משום מה - השמים היו מאירים יותר. כנראה שראו את זה עלי כי הלכותות הגיבו אלי לגמרי שונה מהרגיל".

כשהנשמה מאירה

כדברי הרב קוק על כוחה של נשמה מאירה לסלק "שמים עוטי ערפל", כך אירע גם ליששכר. החינוך הישיבתי החל להתעורר בתוכו ולאט לאט הוא חש איך כוחותיו שבים אליו.

"בהתחלה קבעתי לעצמי שהעמדה הזו תהיה עבורי כמו הסטנדר בשיבה. הכנסתי לעצמי בראש את האמונה שאם אני כאן, אז ברור שיש לי תפקיד דוקא כאן ואמרתי: הריני מוכן ומזומן לפניך רבון העולמים לשרת אותך כאן. עכשיו תורך להראות לי איך".

את המילים האלה 'עכשיו תורנו' הוא קלט בחטף מכריכת ספר קטן בשם 'עכשיו תורנו' שראה מונח על השולחן בבית הכנסת. זה היה הספר של ראש יהודי שקורא לעסוק בקירוב לתורה ואל תוכו הוא צלל בצמא.

באחד הימים הגיע אליו בחור צעיר שראה אותו וביקש לשאול שאלה בהלכה. "אמו ישבה שבעה ולא היה לו מושג מה לעשות וכמובן ענית לו, אבל באותה שניה הבנתי בבת אחת מה עלי לעשות. פתחתי איתו שיחה על החיים, וראיתי איך יוצאים ממני נהרות של אמונה שלא ידעתי שקיימים בי בכלל ואיך הפנים שלו נעשות קשובות אלי".

יששכר נושא את שכמו לסכול... הוא מבין שהוא נמצא בנקודה טובה ביותר לייצר שיח של קירוב. "אנשים הרי לא מצפים ממני לשום דבר. אני השומר בשער, בתחתית שרשרת המזון. אבל דוקא משום כך נוח להם לדבר איתי וכך התחלתי בשיחות נפש ושיחות אמונה ונוצר סביבי 'מעגל לקוחות' שאחרי רכישת המזון בכסף מלא באו לקבל קצת מזון רוחני ובחינם".

פשטות יהודית עתיקה

האמון שנוצר בינו לבין לקוחותיו לקח אותו צעד אחד קדימה והוא החל להציע לידידיו החדשים לימוד בחברותות, שברובם נענו בשמחה. כך נוסדו כמה וכמה חברותות של בני תורה עם אנשים שלא זכו לטעום. הלימוד הזה, שנוסד בעמדת השומר, קיבל גוון מיוחד של פשטות יהודית עתיקה וקשרים חבריים נקשרו בין הצדדים השונים, תוך שיששכר עוקב אחרי ההתקדמות של התלמידים שלו. "לא אומר לך שחלום חיי הוא להזדקן במקום הזה ועדיין אני מתפלל למצוא עבודה שתתאים יותר לרוחי, אבל אין לי ספק שנסלחתי לכאן משמים וזו זכות גדולה לקיים אותה" הוא אומר בהתרגשות, "וכמו שאמרתי לך אין פה סיפור, אבל אם יש עוד אדם כמוני בארץ שיתחזק מזה - זיכית אותי!"

למשלוח יוזמות קירוב וסיפורים: rosh2y@gmail.com

"הייתי שמח לשתף אותך בחיים שלי אם היה על מה לספר, אבל כמו שאתה רואה אני איש פשוט. מאלו שאין להם משהו מיוחד לומר לעולם". יששכר (שם בדוי) מועסק כמאבטח באחד הסופר-מרקטים בירושלים. על השולחן לצד כוס התה מונחים גמרא, כך משנה ברורה וספרי כיס של מחשבה ומוסר. כשהעבודה מאפשרת לו הוא מציץ באחד הספרים, או אז פניו מאירות כבחור ישיבה שקדן. מפעם לפעם מסתודד איתו לקוח והוא בפנים מאירות מקשים, מייעץ ומברך. "אם אתה אומר שיש בזה זיכוי הרבים ושלא תפרסם פרטים" הוא אומר אחרי שאני לוחץ אותו לספר, "אני מוכן לשתף אותך, אבל תכוון אותי בשאלות כי אני לא יודע מה אתה מוצא בי".

לא תמיד אדם בוחר

יששכר לא חלם להתפרנס כמאבטח, אבל כמו במקרים רבים אחרים, נסיבות החיים לוקחות אותנו למקומות שלא חלמנו. "בישיבה הייתי נחשב לתלמיד בינוני, אבל זה לא הפריע לי לאהוב את התורה ולהעריך את רבותי. לא הייתי חרף שבחבורה ובדרך הטבע כאשר הגיעו הצעות לאברכים שילמדו וישמשו כרבנים, דילגו עלי". הוא מספר את סיפורו ללא שמץ טינה, ובדרכו מלמד את המשנה באבות האומרת שהדרך לקנין תורה עוברת דרך הכרת אדם את מקומו. נראה שהוא כמעט נטול אגו ואולי בזכות זאת יש לו יותר מקום לקדוש ברוך הוא.

"ניסיתי את כוחי בהוראה בתלמוד תורה. אבל מהר מאוד הבנתי שזה לא בשבילי. אני לא בנוי להתעסק עם משמעת של ילדים. לטובתם וגם לטובתי הבנתי שאני מוכרח למצוא עיסוק אחר. כך הגעתי להיות שומר".

בן 34 ואבא לחמשה ילדים, הוא מוצא את עצמו ביום בהיר אחד, הרחק מה'בית': מעולם של תורה, מבית המדרש, מעבודת ה' ורגשות קודש. במקום לפתוח ספרים הוא פותח תיקים ונובר בהם ומיום ליום הוא מרגיש איך משהו בתוכו נסגר. "לא ידעתי להכיל את זה. חשתי שכאילו הושלכתי על ידי הקדוש ברוך הוא למדבר, אחרי כל כך הרבה שנים שרציתי את קרבתו באמת. וכשהייתי חוזר אחרי משמרת הביתה, לא יכולתי להסתיר את הייאוש ואת האכזבה מעיני אשתי ומילדי".

האוירה בבית הלכה והפכה למעיקה והמשפחה הרחבה שהתריעה בפניו כבר לפני שנים שכדאי שיעשה עם עצמו משהו, לא סייעה. "היה בי הרבה כאב ולא הייתי מוכן לפתוח אותו בפני איש וכך נותרתי לבדי מול ריבונו של עולם, כאשר ליבי מלא באמונה ובצער כאחד. יום אחד הצליחה אשתי לומר משפט שהצליח להדור את המחסומים שלי כשאמרה שילפעמים הקדוש ברוך הוא שם אדם במקום מסוים כי יש לו שליחות עבורו. לא תמיד אדם הוא הבוחר

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראש יהודי** זאת התשובה! 03-5255355 | ry@neto.net.il

מבצע על ספרי הרב קוק
ללמוד הרב קוק ולהבין
7 ספרים רק ב-299 ₪
כולל משלוח עד פתח הבית!

www.roshy.org | 052-5665005, 02-6791122 לפרטים: ראש יהודי

התרומות לראש יהודי מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005

יש זך גשוקה אקרב אנשים לאורה?
ראש יהודי מציע לך
מרתון מימונה לקירוב לבבות

איסרו חג ומימונה
כ"ב ניסן, 16.4
בירושלים

• הבנת תפקידנו המדויק בתהליך הגאולה • כלים מעשיים • תובנות מהשטח • איך מתחילים?
מחיר מיחד לנרשמים עד חודש אדר: 79 ₪, 59 ₪ לבחורי ישיבות/בנות מדרשה/סטודנטים/חיילים/שרות לאומי

לרישום ולפרטים: 052-566-5005 שרה שמחה | רישום בגוגל: "מרתון מימונה"

בעל עסק?
עמותה?
הצטרף למי שכבר בחר!

המערכת המתקדמת בישראל! להפצת מסרים

- דפי נחיתה
- הודעות SMS
- whatsapp automation
- דיוור אלקטרוני
- צ'אט בוטים
- הודעות קוליות IVR

meser **GO**
הפצת מסרים בקליק

072-330-6060

לפתיחת חשבון ללא התחייבות
www.meserGO.co.il

GO

הפצת מסרים בקליק

מי כפפה את האזר?!

התורה נשלו

בקר יפה עלה על מצרים. השמים היו בהירים, השמש האירה במלוא כוחה. רוח נעימה הניעה בעדינות את ענפי העצים. "איזה יום נפלא", אמרו תושבי מצרים זה לזה.

ופתאום, באמצע היום - חשך אפל. פאלו מישהו לחץ על מתג נסתר וככה את השמש. השמים נעשו שחורים, כלי ירח וכוכבים. שום קרן אור לא נראתה. חשך מוחלט. כמו במרתף עמק, שפכה בו פתאום האור.

"לא נוכל, אדליק נר", אמרה האשה המצרית שהחשך נפל עליה בדימו באמצע הכנת הפצת. היא גששה את דרכה בחשך, מצאה נר והדליקה אותו. ואז היא ראתה דבר שאף פעם בחייה לא ראתה - הנר דולק אבל אינו מאיר. יש אש אבל אין אור!

שלושה ימים נמשך החשך הזה. המצרים התחלכו כמו עורים. הם מששו את הקירות, נתקלו במכשולים ונפלו.

"מתי החשך הנוכח הזה כבר יגמר?", אמרו זה לזה. אך איש לא ידע לתת תשובה.

עברו שלושה ימים של חשך ואז החשך נעשה כבד הרבה יותר. הוא נעשה חשך סמיך, עד שישום מצרי לא היה יכול לזוז ממקומו. מי שעמד - נשאר עומד. מי ישב - נשאר יושב. מי שהרים יד - ידו נשארה מורמת. מי שהרים רגל - הגילו נשארה פאזר.

ובאותו זמן בני ישראל חיו כרגיל וקיה להם אור. הם הלכו ברחוב וראו את המצרים מפואים בתוך החשך, בשעה שפני ישראל רואים אור יפה ובהיר.

בני ישראל זכרו את הוצאת אל קים לקחת מהמצרים כלים יקרים מזהב וכסף וגם בגדים חשובים. הלכו בני ישראל לבתי השכנים שלהם ובקשו לקבל בהשאלה כלים ובגדים. המצרים נסו להתחמק ואמרו: "אין לנו", אבל בני ישראל אמרו להם: "הנה, אנחנו רואים שם את הפלי הזה ואת הפד אמרו להם: "הנה, אנחנו רואים שם את הפלי הזה ואת הפד

הזהר". אמרו המצרים בלפס: "בני ישראל אינם רואים. הלוא אם היו רוצים, היו יכולים לקחת את הכלים ואת הבגדים בעצמם, מפיון שאנחנו לא יכולים לראות שום דבר. אבל בני ישראל לא לוקחים בלי רשות. טוב, נתן להם".

כך השאינו המצרים לבני ישראל הרבה מאוד כלי זהב וכסף ובגדים יקרים וחשובים. כל גבר, אשה וילד מבני ישראל לקחו מהמצרים הרבה כלים ובגדים, כדי שיהיה להם פצוי קטן על כל השנים הפסדות של השעבוד במצרים.

ששה ימים נמשכה מכת החשך, אבל פרעה עדין התעקש, עד שבאה המכה העשירית, מפת בכורות.

(על פי שמות רבה, פרשה יד, ט)

סיפורי חסידים | זמן וזרמן

ואנחנו לא נדע, כי

"ואנחנו לא נדע" - פירוש, "לא נדע" מה הוא אופן העבודה שיצווה ה' אותנו. כי אפשר שיאמר שנבנה בניין לזבוח בו וכלי זהב איך-שיעור ואבנים-טובות ועבודות אחרות. אשר על כן, אנו צריכים לכל מה

שיש לנו. (אור החיים)

והגישה לו מעט אוכל.

כששמעו על האורח שהופיע בלא כל הודעה מוקדמת, התאספו המשרתים והמשרתות של האחוזה, סקרנים לראות את הזר בלבוש חסידי ואת המעיל שהכלב קרע. הם הביטו בזבולון כמו היה תופעה נדירה. עוזרת אחת החלה לגחך, וכול השאר הצטרפו אליה. האישה שהצילה אותו משיני הכלב טפחה בידיה על סינרה וגערה באחרים על כי הם צוחקים מאיש זר שאינם מכירים.

בחור גבוה שאל את זבולון אם הוא נשוי ואם יש לו ילדים. זבולון הניד ראשו לשלילה. אחת המשרתות שאלה אותו אם הוא מעוניין בשידוך. הפעם נענע בראשו לחיוב.

פרץ הצחוק התחדש ובתוך כך נכנסה פנימה בת השבע-עשרה של הגביר. יצאה לשעה קלה מהבית כדי ללוות את הוריה שנסעו לשמחה משפחתית בלוצק וכעת שבה. המשרתת ששאלה קודם לכן את זבולון אם הוא מעוניין בשידוך, הוסיפה ואמרה על דרך ההיתול: "נו, אז הנה השידוך שלך". זבולון קיבל את הדברים כפשוטם והנהן בראשו בהסכמה.

אחד הבחורים הביא יריעת-בד וחיבר אותה לארבעה מקלות. לצעירה הנבוכה לא היה חשק לכל ההצגה הזאת, אבל המשרתות דחקו בה והיא התפתתה.

החצרן פתח פיו בנעימת החופה, מישוהו אחר אמר את שבע הברכות ואחת המשרתות הגישה לזבולון טבעת כלשהי שהוא מיהר לעגוד על אצבעה של הנערה, תוך שהוא אומר "הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל". אפילו כוס נשברה תחת רגלו של החתן והכפריים הנבערים הריעו ופרצו בשיר שמח. משנגמרה ההצגה וה'חתן' לא היה נחוץ עוד, פנה זבולון לישון במתכן שמאחורי הבית.

למחרת חזרו מלוצק הוריה של ה'כלה'. בעל-הבית פשט את מעילו והחל לחלק פקודות

בחצר הרבי באליק הוא נחשב למוזר. הוא התהלך בכגדים מרופטים, מגודל שיער, כל היום עמד ליד ארון-הספרים, הביט, עלעל בדפיהם ולפעמים שקע בעיון בהם. אם מישוהו פנה אליו בדברים הוא תלה בו זוג עיניים ככביות. הוא אכל אצל הרבנית במטבח ולן בעזרת-הנשים של בית-הכנסת על מצע מאולתר. ילדים שובכים ניסו להתל בו, אבל הרבי התרה בהם לבל יפגעו בו לרעה.

פעם בא לאליק חסיד אחד מדובנה, שזיהה מיד את הצעיר, וגולל באוזני החסידים את ההיסטוריה שלו: הוא בן עיר, ושמו זבולון - זבולוק'ה בפי כול. בעבר היה עילוי, נשוי לבתו של גביר בעמיו. יום אחד איכד את משפחתו הקרובה במגפה ומאז שקע במרה-שחורה. כעבור זמן עזב את דובנה. עד כאן דברי החסיד מדובנה.

המשך הסיפור היה שאביו של זבולון, חסיד אליק, נסע אל הרבי לשפוך לפניו את מר-יגונו על האסון שפקד את בנו ואת המשפחה כולה. הרבי הזמין אליו את זבולון והורה לו להתחזק באמונה בה' ולקחת את עצמו בידים. "אסור לך להתאבל כל החיים", פסק.

זבולון קיבל את דברי הרבי בהכנעה והלך להסתפר. בהדרגה החל לחזור למסלול החיים. הניצוץ שב אט-אט לעיניו, הוא חזר לשוחח עם הבריות ואפילו חיין לפעמים. כעת הבחינו האנשים בחזותו הנעימה. אם היה מתלבש קצת יותר נקי ומסודר, אוכל לשובע וכו' - בכלל היה איש מרשים.

חלפו כמה חודשים. יום אחד קרא הרבי לזבולון ואמר לו כי עליו להתחיל לחשוב על שידוך. רעד חלף בגבו של זבולון. גם הרבנית דאגה להזכיר לו מעת לעת את צו הכתוב, "לא טוב היות האדם לבדו".

זבולון כבר הסכים לשמוע על שידוך אבל הצרה הייתה...לא רצו בו. אפילו ורוקות מבוגרות נרתעו מפניו בגלל עברו הכאוב ובגלל תדמיתו המוזרה.

בוקר אחד פקד הרבי על זבולון לנסוע לכפר פלוני על-יד רובנה, שם מתגוררות משפחות יהודיות אחדות העובדות באחותו של הגביר היהודי. "אם יציעו לך שם שידוך, תסכים", יעץ לו הרבי. "ואם יתגלו ויכוח כלשהו בנושא, תטען שהירש-לייב מאליק הוא הרבי שלך, ורק אצלו אתה מסכים להתדיין".

זבולון שאל מעיל במצב סביר מאת אחד החסידים ה'יושבים', ויצא לדרך.

זה היה יום קיץ חם. לכפר הגיע זבולון אחר-הצהריים. אבק-דרכים כיסה את נעליו ומכנסיו בשכבה לבנה. זיעה ניגרה על מצחו ולחיייו. כבר ממרחק זיהה את האחוזה. כשהתקרב עוד וראה שמזווה קבועה מימין הדלת - ידע כי הגיע אכן לביתו של גביר הכפר.

כלב גדול וחד-שיניים התנפל עליו בשצף-קצף ותלש פיסת בד ממעילו. למרבה המזל יצאה אישה החוצה, לשמע הנביחות, וסילקה משם את הכלב האימתני. היא הכניסה אותו הביתה

למשרתים ולמשרתות. זבולון התקרב אליו ואמר לו, ספק בצחוק ספק ברצינות: "שלום לך חותני היקר!"...

הגביר התמיר הביט עליו מלמעלה למטה, פניו מביעות פליאה. "מי אתה בכלל?!", פלט. "חבל, חבל חותני שלא היית כאן אתמול בחתונה", השיב לו זבולון.

לרגע התכוון הגביר להורות למשרת גברתן לסלק את התימהוני מן הבית, אבל השקט הרועם שהשתרר סביב העלה בו חשד כי משהו אינו כשורה. הגביר מצמץ בעיניו ושאל את הטבחית הזקנה "מה בדיוק קורה פה?". הטבחית סיפרה לו את כל הסיפור מתחילתו ועד סופו.

הגביר שקלט תכף את גודל הצרה אליה נקלע, לא ידע את נפשו מכעס וממבוכה. הוא החל להחליף צבעים וכבר הרים את ידו ורצה לפרק את עצמותיו של זבולון. אבל עד מהרה התעשת. מה יועיל סקנדל. עדיף בטוב.

הוא הזמין את זבולון ללשכתו והציע לו חמישים רובל על-מנת שייסע עמו לרב של רובנה להתגרש, כדי שאף-אחד לא יידע על המעשה. לתדהמתו, זבולון סירב. "הרב שלי הוא רבי הירש-לייב אליקער ואני מוכן להתייצב איתך לדין תורה, רק אצלו", אמר. הגביר חשב שהוא מתפלץ. אבל לא הייתה לו ברירה. הוא הורה לרתום את הסוסים ולנסוע לאליק.

רבי הירש-לייב שמע את טענות הצדדים ופסק, שהגביר צריך לתת לזבולון חמשת-אלפים רובל, ואת הגט הוא יוכל לקבל רק בעוד שנה. חרף תסכולו הרב של הגביר הוא לא העז לערער על דברי הרבי. בחירוק שיניים שילם חמשת-אלפים רובל לזבולון ובלב ככד כעופרת שב לביתו.

בסכום העצום שבידיו יכול עתה זבולון לרכוש לעצמו מערכת בגדים נאה. הוא שכר חדר גדול באחד הבתים באליק ושם אכל ולן. לחייו התמלאו והגוון חזר אליהן. עצמות גופו העלו בשר. הוא חזר ללמוד באופן מסודר, התערה בין הבריות ואף החל למסור שיעור בגמרא לקבוצת לומדים. העיר החלה לחבב אותו. איזה 'תכשיט'.

לתקופת השנה הגיעו מרובנה הגביר ובתו כדי לקבל את הגט, כפי שסוכם. הגביר הביט בזבולון ולא האמין למראה עיניו. הוא שמע את השיעור שמסר לבעלי-בתים בבית-המדרש. קולו היה ערב וברק של חיות נצץ בעיניו. הכול ישבו בפיות פעורים ושתו בצמא את הסבריו של זבולון.

פנה רבי הירש-לייב אל הגביר ואמר: "מילא אתה רוצה גט, שיהיה גט, אבל יש לי שידוך טוב בעבור בתך - תלמיד-חכם, פה מפיק מרגליות, יפה-תואר ונוסף על כך... כמה אלפי רובלים בכיסו".

הגביר העיף מבט בבתו. הוא קרא בעיניה את ההתפעלות מזבולון היושב בראש השולחן ומפלפל בסוגיה תלמודית.

חיין הרבי ושאל שוב את הגביר: "נו, מה אתה אומר, מחותן?"

נו, מה יש לומר? צריך לשלוח מישוהו להביא מזונות ומשקה, לשתות 'לחיים' ולאחל 'מזל טוב'...

ספרי איכות לכל המשפחה
להשיג בחנויות הספרים המובחרות
הפצה ראשית: 03-9600770

זמן רודרמן
להתרגש, להחכים, ליהנות.

**התנועה
התועדות**

הרב עדין אבן ישראל (שטיינדלץ)

**מסרים שספגנו בילדות הולכים
איתנו כל החיים, קשה לרכוש
אותם בשלב אחר < אם ניתן להם
מקום, הם יסמנו לנו את הדרך
חזרה אל השביל שסטינו ממנו <
ולפעמים אנחנו מחזיקים במפת
דרכים יפה ומדויקת אך לא
עדכנית, ואז היא לא מועילה לנו**

- פלוני בן ארבעים בערך, הוא מת לבוא לבית כנסת ולדבר שם על הבורסה ועל הטיול האחרון לחו"ל - למה הוא לא עושה את זה? כי הוא קשר את עצמו עם אידאולוגיה שלא מאפשרת לו להיכנס בדלת.

פעם ישבתי אצל הרבי מבעלז, והוא שאל אותי בדיוק את השאלה הזו: למה תנועת ש"ס כל כך מצליחה? למה אלינו לא באים, בקושי אחד או שניים, בעלי תשובה. הסברתי לו שזה לא עניין שהחזנות שלו פחות טובה - היה זמן שבשבת שידרו בקול ישראל פרקי חזנות, היו אנשים שלא יכולים בלי תחושת השבת; הם היו יכולים להכניס בטשולנט בשר טרף, אבל את הטשולנט היו חייבים. זה קשור ליכולת לא לאבד את הזיקה לנתיב ולדרך, וזו יכולת שכל מי שצועד, בכל דרך שהיא, חייב לשמור. צריך ללמוד את המיומנות הזאת, את היכולת לא לאבד לגמרי את העקבות של השביל גם כשצועדים זמן ממושך לא על הדרך הסלולה.

יש הרבה דרכים בעבודת ה', ואין אחת מהן טובה מחברתה - העיקר שיבחר האדם דרך וידבק בה. בכמה ספרים מתארים את העניין הזה כפי שנאמר בתפילה - "מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו": זהו חלקו של אדם בתורה שהוא כמעט עניין של גורל. ממילא ברור שאדם בא להשתבח בדרך שלו, לא לגנות את חלקם של אחרים.

אחד הדברים החשובים לבחירת דרך בעבודת ה', הוא להבין שהנתיבים מתחדשים ומשתנים כל הזמן: שינוי הזמנים אינו נוגע רק לענייני טכנולוגיה, אלא גם לנפש ולדרך העבודה שלה.

למרות ההכללה, בעבר הייתה יראת שמים פשוטה בענייני היומיום ובכלל. ראיתי פעם שמישהו, יהודי פשוט, כתב: יפה עשו האשכנזים שלא מניחים תפילין בתשעה באב בבוקר אלא רק סמוך לסוף היום, כי הרי מי יכול לאכול לפני שהוא מניח תפילין? ! יראת שמים שכזו מתחילה מינקות.

עם כמה מכם ישבו ודיברו, בתור ילדים, על עונשי הגהינום? במשך הרבה זמן היו מדברים עם ילדים קטנים על כגון זה. באמצע המאה ה-19 הייתה התופעה של הקנטוניסטים, ילדים שנלקחו לצבא הצאר בעל כורחם. רבים מהם מתו כמו זבובים, ואצל היהודים שבהם - רבים אחרים גם השתמדו. קראתי בזיכרונות של מישהו שהוא מספר איך הוא ראה ילד קנטוניסט צועד במצעד צבאי קפדני, והמדריך מכה אותו ואומר לו: "את אלו אתה מקבל בגלל שאתה יהודי, אם התנצר לא תקבל ממני מכות."

באיזו שפה אתה סופר כסף?

פעם ישבתי עם מישהו בנוי יורק, לא הכרתי אותו ולא ידעתי עליו שום דבר, אבל השיחה התגלגלה ותיארת לי מה קורה לשני בחורים שיוצאים מדרך הישר, אחד ספרדי ואחד אשכנזי. החלוקה הזו היא לא במהות ולא מצד ההכרח, בדורות עברו היו תופעות כאלה גם אצל בני אשכנז, אבל בדורות האחרונים - אלו פני הדברים. הבחור הספרדי מגיע לגיל 16 ומתחיל לגלות את העולם הזה, העיניים רואות והלב חומד, ולאט לאט הוא נמשך והולך, עד שהוא פורק על מצוות לחלוטין. עוברות כמה שנים, הוא מגיע לפרקו ונושא אישה, הוא כבר לא להוט לכל מיני עבירות, נולד לו ילד, והוא חושב לעצמו: אולי כדאי לקחת את הילד לבית כנסת לשבת. נחמד לו שם, והוא מגיע כל שבת בשביל הילד. אחר כך הוא מתחיל לבוא גם לבד. זה לא דבר שקורה מיום ליום - זה מהלך של שנים. עובר הזמן, הוא אחד ממתפללי בית הכנסת, לבסוף הוא גם נעשה הגבאי.

האשכנזי סוטה מן הדרך מאותן הסיבות ובאותן הנסיבות, אבל הוא לא יוצא בצנעה לרחוב, הוא טורק אחריו את הדלת. הוא מוכרח להצדיק את זה בסיבות אידאולוגיות, אלא שהאידאולוגיה הזאת היא לא באמת רצינית, וכשהוא גדל היא נעשית עוד פחות רצינית - אבל היא עדיין צמודה לו. זהו הפשט בפסוק "לפתח חטאת רובץ ואלריך תשוקתו": החטא הזה נדבק אליך והוא חי איתך.

כל מי שצועד בדרך בעבודת ה' חייב לדעת שהוא יכול גם לסטות, באונס או ברצון, במזיד או בשוגג, מן הדרך הזו. ולכן צריכים לשמור על היכולת לדעת כיצד לא לטרוק את הדלת אחריו, לא לאבד לגמרי את הקשר עם השביל שעליו התחלת ללכת. מי שלא טרק ונעל את הדלת, יכול לשוב ולהיכנס בה. כך אפשר גם כשאדם נופל מדחי אל דחי, ללכת למשחק כדורגל בשבת אחר הצהריים וגם להיכנס בדרך להתפלל מנחה. סיפור לי, אגב, שבמשחקי כדורגל בירושלים בשבת אחר הצהריים היו מתפללים מנחה בהפסקת המחצית. אני רואה את זה לא מעט גם בצד השני של המפה

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

עלינו לשבח

כמה דקות לפני תום תפילת שחרית של שבת נכנס לבית הכנסת שלנו בנחלאלות יהודי מזוקן בעשור השישי לחייו, לבוש בפראק רבני וחבוש במגבעת מהודרת. הוא הנהגן לכיוונו של רב בית הכנסת, ולפני 'עלינו לשבח' החל לדרוש במלוא הדרו בדברי מוסר נמלצים.

הגבאי הותיק נעים עזב את המקום בהפגנתיות. לא ידעתי מה לחשוב: מה פתאום מגיע דרשן מהודר כזה לפאתי נחלאלות? האם הוא אוהב ישראל שרוצה לזכות בעלי בתים בדברי תורה, או שהגיע כדי להשתרר על עם דל בחינים?

כך מדי שבת הגיע הדרשן לפני 'עלינו לשבח'. נעים רטן ועזב, ואילו אנחנו נשארו בכיסאותינו לשמוע את דבריו. היו אלה דברי מוסר נכוחים, אבל קושייתי העיקה עלי ביתר שאת: מה טיבו של הדרשן המהודר?

שבת אחת הגיע הדרשן לפני 'עלינו לשבח', והפעם הגבאי נעים אמר בתוקף לשליח הציבור: "תמשיך עד הסוף! אני לא מוכן שהוא ימשיך להפריע לנו!"

זה היה מבין מאוד. יהודי טורח לבוא אלינו ולומר דברי תורה, ומדוע להלבין את פניו ברבים? רב בית הכנסת נכלם גם הוא, אבל לא היה מסוגל להתייצב חזיתית מול הגבאי המבוגר ממנו בארבעים שנה.

הדרשן סב על עקביו ועזב את בית הכנסת בבושת פנים. הרב מיהר אחריו לפייסו, אבל הלה לא חזר לדרוש. הייתי בטוח שרגלו לא תדרוך שוב לעולם בבית הכנסת.

בינתיים הספקתי להתוודע לרועי, נכדו של הגבאי נעים, בחור כבן שלושים, ירא שמיים וחייכן, שמשום מה זיווגו התמהמה. נדיר למצוא בדור כל כך מבובל בחור כה תמים ומתמיד כמוהו.

באחת השבתות הודיע הרב בליל שבת כי למחרת תהיה שבת חתן של רועי, ולאחר שחרית יערך קידושא רבה. כולנו שמחנו מאוד. מספר המתפללים הקבועים בקרבנו אינו גדול, וכל שמחה בבית הכנסת היא חצי משפחתית.

למחרת היה בית הכנסת מלא. נעים היה לבוש למשעי, חבש קסקט לבן ואפילו ענב בעניבת תכלת, סוף סוף נכדו מחמדו מתחתן. האורחים בני המשפחה עלו לתורה, סוכריות נזרקו לכל עבר מעזרת נשים וגם מעזרת גברים. סוכריה אחת אפילו נפלה לכיס מכנסי. על כובעו הצחור של נעים הוטלה סוכריית מקל אדומה, ולא היה ברור אם צורתה צורת תרנגול או לב.

לפתע, ממש לפני 'עלינו לשבח', הופיע בפתח בית הכנסת הדרשן ההדור...

נחרדתי. זמן שמחתו של נעים היה הגרוע ביותר לקאמבק שלו. ידעתי שלא איש כנעים יבליג בקלות, וכי הגבאי הותיק מסוגל ממש לגרשו כמו ידיו. רק זה היה חסר כדי להרוס את השמחה. לתדהמתי הדרשן ניגש לבימת בית הכנסת והחל לברך את החתן ואת כל בני משפחתו, ובראשם את סבא נעים.

האם הגיעו ימות המשיח?

התבוננתי בנעים, ולתדהמתי הוא נראה מדושן עונג.

בתום הדרשה הנחמדה במיוחד, אמירת 'עלינו לשבח' והקדיש, ניגשתי לרב בית הכנסת ושאלתי אותו:

"לא האמנתי שהדרשן יחזור, ועוד ביום שמחתו של נעים. אני לא קולט איך נעים נתן לו לדבר רבע שעה..."

הרב חיך לעברי ואמר: "אתה לא יודע? ! הוא השדכן!"

"איך זה יתכן", נזעקתי, "הרי נעים גירש אותו מכאן בחרפה?"

"נכון. הוא שאל אותי אחר כך מה מעיק על נעים, ואמרתי לו שנכדו האהוב רועי הינו מעוכב שידוך. סיפרתי לו כל מה שידעתי על הנכד. הוא התלכש על העניין, ובתוך כמה שבועות הצליח למצוא לו שידוך מצויין".

באותו רגע ידעתי בוודאות, שהדרשן שלנו הוא אוהב ישראל.

הילד ככה ואמר: "אם אני אתנצר, הרי לא יהיה לי עולם הבא!". ככה הוא החזיק מעמד. הם היו כולם יהודים פשוטים שהתחנכו על זה כדבר פשוט ובסיסי.

יראת שמיים פשוטה שכזו היא דומה למה שמתאר הפסוק "חנוך לנער... גם כי יזקין לא יסור ממנה". משהו מהדברים הראשונים הללו תמיד יישאר, וכל מה שהאדם ירכוש אחר כך עם השכל לא יהיה דומה לזה. ראיתי שמישהו בדרך וטען שמי שלמד שפה חדשה שאינה שפת אמו, ולמעשה גם כבר כמעט אינו מדבר בשפת האם שלו ביומיום - כשהוא יגיע לספור כסף הוא יחזור, אינטואיטיבית, לשפת האם. חלק מהדברים שגרמו לתפיסתו של אלי כהן, המרגל בדמשק, היו עניינים פשוטים של תרבות ושפה. הסורים בשלב מסוים חשדו שהוא ערבי שעובד בשביל ישראל, אבל מישהו גילה שהוא לא יודע אחת הסורות מן הקוראן שכל ילד ערבי יודע - והם הבינו שהוא לא רק מרגל, אלא גם יהודי.

הרב קוק אמר דבר דומה, שאפשר להתעסק ולהעמיק בכל מיני עניינים על דרך העבודה והלימוד, אבל חלילה לבטל מהאנשים את היראת שמים התשתיתית שמוטבעת בהם מילדות. יש דברים שאפשר לקנות מאוחר יותר בחיים, אבל את היראה הזו - לא קל. עד היום יש לי קצת קושי כשאני נאלץ לכרוע על הברכיים בתפילות ימים נוראים. סבתא שלי, שהייתה מאוד יראת שמיים, הייתה אומרת שככה לא עושים יהודים - יהודים לא כורעים על הברכיים. הייתי אז ילד בן שלוש, וקשה לי גם היום כשאני כורע. מאז גיל שלוש החכמתי, ואפשר לומר שיש לי קצת יותר ידיעות משהיו לסבתי. אותה לימדו אמנם לקרוא, אבל לכתוב היא לא ידעה: כשהייתה צריכה לחתום על מסמך הייתה חותמת בטביעת אצבע. היא הייתה חכמה מאוד, אבל המחשבה הייתה - ללמד אישה לכתוב? בשביל מה? אבל אותה אישה מבוגרת אמרה לי בפשטות שיהודים לא כורעים, וזה נשאר טבוע אצלי עד היום - משום שזו רגישות שקיבלתי כשהייתי בן שנתיים-שלוש.

פעם הגיע מישהו לביתו של פרופסור בוהר, פיזיקאי אדיר, וראה פרסה של סוס על הדלת - יש אמונה עממית נפוצה שזה מגן מעין הרע. האורח שאל את בעל הבית: "אתה מאמין בזה?" הפרופסור השיב: "לא, אבל שמעתי שזה עוזר גם למי שלא מאמין...". כשגדלים בסביבה מסוימת, יש דברים שנעשים טבועים באדם.

כל הדברים הללו נוגעים מאוד לדרכי העבודה. הרעיון הזה שאדם לא עושה עבירות בגלל שהוא מפחד, בגלל שאת הדבר הזה פשוט אי אפשר לעשות, משום שפשוט ככה לא עושים - כשיש לאדם את התשתית הזאת שאסור זה אסור וזהו, זו בוודאי תשתית מצוינת. אבל מה קורה כשהתשתית הזו פשוט לא מצויה? כל דרך שתכנה על גביה לא תועיל. הרבה פעמים קוראים ספר, הוא בונה איזה נתיב בעבודת ה'. נניח שהנתיב טוב ויפה - אבל העולם השתנה. זה כמו לקחת מפה ישנה, נכונה ומדויקת - אבל כל הדרכים השתנו. כך למשל בנוגע לאותה יראת השמים הראשונית שתארת - במידה רבה הדרך הזו נסתמה להרבה מאיתנו.

הרבה דברים עבדו היטב לפני מאה שנה, ועכשיו פשוט התקלקלו: הם לא משפיעים ולא פועלים. כיבוד אב ואם, למשל - יש מקומות שבהם הדבר הזה נטוע באנשים, וזה לא ממש משנה אם מדברים עליו הרבה או מעט, ויש מקומות שבהם הדבר תופס מקום שולי למדי. יש תופעה - שלא נפוצה בסביבה הדתית פשוט מפני שזה אסור - שקוראים להורים בשמות הפרטיים; מן הצד השני, בכל השנים שלי בבית הספר היסודי לא היה לי מושג מה השם הפרטי של המורים שלי: זה היה ב"ב"ב יאמר", זה היה פשוט לא שייך. כל זה השתנה כעת. השאלה החשובה היא מה נשאר לבריות בנוגע להתייחסות להורים? האם גם הדבר הזה שהיה ברור ומוכן, נעלם?

השאלה לא נשאלת דווקא ממקום של ביקורת, אלא בעיקר בשביל לדעת אילו נתיבים פתוחים ואילו נתיבים צריך למצוא דרכים אחרות. הרי הדברים המשתנים עם הזמן אינם רק לגרועותא.

רגילים לדבר על ירידת הדורות, אבל לפעמים רואים גם עליית הדורות. דברים מסוימים שאולי לאחדים מכם יש סיכוי לעשות או להגיע אליהם, ואם לא אתם - אז הדור הבא אחריכם.

בשיתוף תלמידי ישיבת תקוע

יש לך שאלה בעבודת ה' ? סמס ל-
054-4530951

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

מה עושים עם כל הצער שאני גורם לה' בנפילות שלי פעם אחר פעם?

עושים תשובה. אמר רבי נחמן מברסלב: "אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן". כשם שאנו מאמינים בכל דברי התורה עד כמה מקלקל החטא, כך, ויותר מכך, אנחנו צריכים להאמין בדברי התורה שמלמדים עד כמה התשובה מתקנת.

וזאת משתי סיבות: האחת, מפני שכבר מעשרת הדיברות למדנו שמידה טובה מרובה ממידת פורענות אחת לחמש-מאות, שהרי על החוטאים נאמר "פוקד עוון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים", ואילו על עושי מצוות נאמר "עושה חסד לאלפים".

הסיבה השניה היא שתשובה איננה עוד פעולה ברצף הפעולות אלא היא כמעין נקודת ארכימדס שמהפכת את כל המעשים. לכן אפילו חטא אדם כל ימיו ועשה תשובה מאהבה ביומו האחרון, יכול גזר דינו להתהפך ברגע אחד מזדונות לזכויות, ולאחר שעשה תשובה הוא חוזר להיקרא רַע, אהוב וידיד לפני ה' יתברך.

למה ה' ברא עולם שטובעים בגשמיות שלו?

העצה העמוקה לקשור נשמה בגוף נועדה כדי לאפשר את הבחירה החופשית. המלאכים, שהם כעין נשמות בלא גופים, ובעלי החיים, שיש להם גופים ללא נשמות - לאלו וגם לאלו אין בחירה. הבחירה באה מהמפגש שבין הנשמה לבין הגוף, והיתרון שלה הוא שהאדם אינו מקבל את הטוב האלוקי כמוכּן וכמתנת חינם, אלא זוכה לו על ידי פעולתו ומאמציו. בזה הוא נעשה שותף לשפע האלוקי שהוא יזכה לו על ידי כל מצוותיו.

לולי הבחירה, היינו רק בעמדת קבלה של הטוב האלוקי מבלי להיות שותפים בה. לכן מעלת האדם היא שיש בו נשמה בגוף, ומתוך כוחותיו הוא רוצה ומוציא לפועל את הרצון לטוב ולדבקות אלוקית. זוהי מעלה שאין בכל הנבראים כולם, אשרינו מה טוב חלקנו שהקדוש ברוך הוא יזכה אותנו להיות במעלה עליונה זו!

איך אדם יכול למצוא דרך וכיוון בעבודת ה' ? יש כל כך הרבה דרכים!

אי אפשר לצאת מתוך המציאות ולהגיע לנקודת מבט סובייקטיבית וממנה לבחון את כל השיטות, להבין אותן לעומקן בדקות ובעמקות ואחר כך להכריע. בדרך כלל האדם פועל לפי הנתונים שה' נתן אותו בהם, ולכן המשנה אומרת "עשה לך רב": או שאתה מסוגל וראוי להכריע בעצמך בין שיטות שונות ודרכים מגוונות, או שאתה בוחר לך רב שהוא לפעמים גם רבך צריך לבחור רב, אך כולם מסתופפים תחת דמות גדולה ומיוחדת שכולטת בגדלותה התורנית ובצדקותה.

לכן עליך לבקש את הדרך על ידי גדולי ישראל שדרכם בעיניך היא דרך ישרה על פי רצון ה' בתורה הקדושה, ואתה דבק בהם, במשנתם ובתלמידיהם. ומרן הרב קוק לימד שבדורנו יש מקום לראות את המעלות של כל הדרכים ושל כל הצדדים, ובלבד שגם מי שמלקט אורות מאוצרות מגוונים, יעשה זאת מתוך בית המדרש שאותו הוא עושה לו כרב.

קרוב אליך

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרוני ברנשטיין > העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org • קרוב אליך • לפרסום: 050-8331504

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

יד שרה

03-9543349

daatri@yadsarah.org.il

רקע כללי של המחלה
טיפולים מתאימים למחלה
מידע על תרופות ותופעות לוואי
טיפולים אלטרנטיביים
טיפולים חדשניים

עונה על שאלותיך
ומספק מידע רפואי
מקצועי ועדכני
על מחלות, תרופות
וטיפולים **חינם**

דעת
מרכז
מידע
רפואי

יש היתר!

החללה הבנייה!

הזרזו לרכוש לפני עליית המחירים!

דירות 3,4,5 חדרים בכרמי גת? קל.

החלה הבנייה והגיע הזמן שאתם תרכשו את דירת החלומות שלכם.
במרחק חמש דקות נסיעה, 35 דקות לתל אביב ברכבת, עם קהילה צומחת לציבור הדתי, כרמי גת היא הבחירה הנכונה עבורכם ובמחיר שווה לכל משפחה. קבוצות רכישה ליחידות דיוור של שלושה, ארבע וחמישה חדרים, דירות-גן ופנטהאוס החל מ-899,000 ₪

לגור בכרמי גת? קל.

לפרטים נוספים: 1700-500-555 | bemuna.co.il

דגן בוטיק
מגורי יוקרה באפרת

לבחירתכם: מגוון דירות 5 חד'

אכלוס שלב א' בע"ה בעוד חודשיים!

שיווק: באמונה | יום: דיסיו | לנה

1700-500-555 לפרטים • 052-6070199